

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

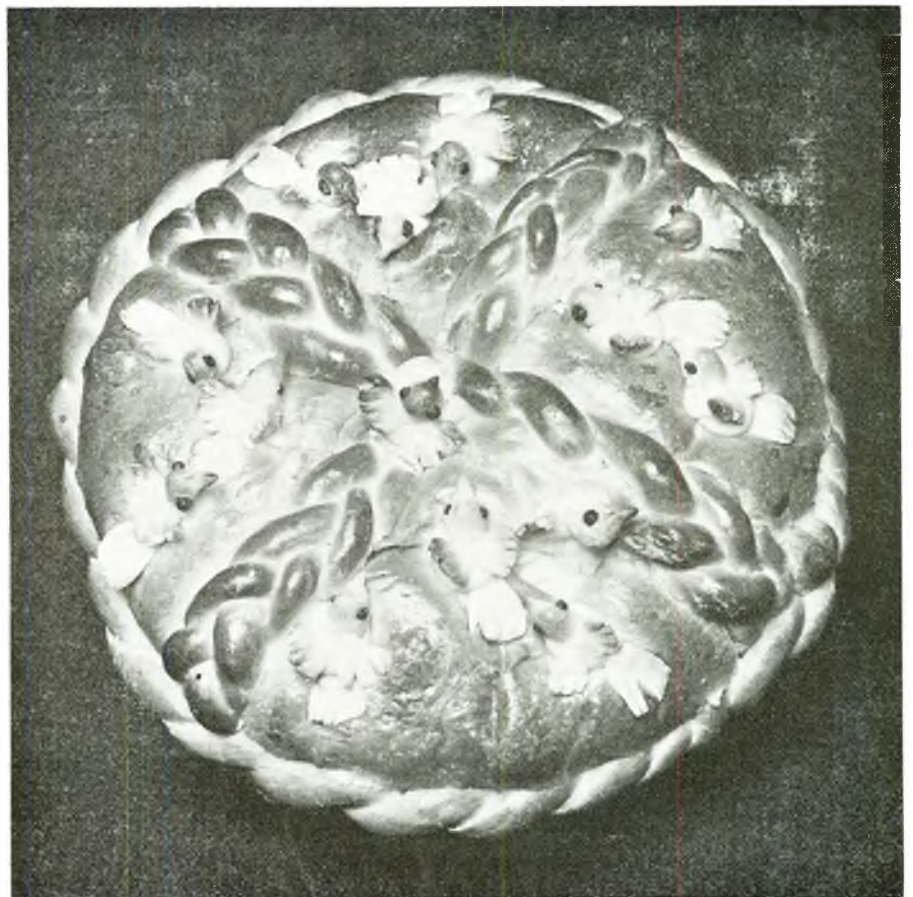
Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

Березень

3

March

1967

Паска з Надвірної в Західній Україні

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XXIV. БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Іщук,
Ірина Пеленська, Марта Тарнавська,
Наталя Чапленко, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4938 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 4 а. д.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокі число 50 центів

Зміст:

Ю. Клен: **
Яка краса — відродження країни...
До Світового Конгресу Вільних Українців
С. Килимник: Великдень
О. Грабовенська: Під Великдень
І. Мадай: Діти й писанки
О. Пащенко: Вибори до Центральної Ради
І. Бенцаль: Великдень на пристані
Г. Черінь: Інспектор Мокрина
Н. Чапленко: Слідами мистецьких традицій
Наші гості: Їмость-піонерка
Р. Міхняк: Приблизне денне харчування
М. Ганіна: Святочне печиво
Вишиваймо для дівчорі
Easter Breakfast
Marty: What to Read
Г. Черінь: Оце так заховав!
П. Кізко: Юний маляр!
О. Цегельська: Пригоди Зайчика Куцохвостого
При громадській роботі
П. Щуровська: Моя музична освіта

На обгортці:

Світлина на обгортці показує паску з Надвірної, Зах. Україна, що її спекла їмость-піонерка п-ні Стефанія Уляницька з Філадельфії (гл. допис на стор. 11-ій).

OUR LIFE

VOL. XXIV. MARCH No. 3

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscription
in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
4 Austr. dollars per year. Subscription
in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
3, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
Lon lon W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 92 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Muenchen 27
Rauchstr. 22

On the Front Page:

Ukrainian Easter Bread (Paska)
made by Mrs. S. Ulanysky.

На терені США

12. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Ньюарку
19. березня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Нью Йорку
16. квітня — Показ історичних строїв 64 Відділу США — Окр. Рада США в Дітроїті
7. травня — Об'їздка голови п-ні С. Пушкар — Відвідини 73 Відділу США в Бріджпорті, Конн.
20. травня — Окр. З'їзд — Окр. Рада США в Клівленді

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1037 — 930 років тому померла в Новгороді КНЯГИНЯ ІРИНА, дружина Ярослава Мудрого. Вона була дочкою шведського короля Олафа і ділила з чоловіком усі труднощі панівного шляху. В її пам'ять Ярослав Мудрий побудував у Києві в 1045 р. церкву св. Ірини.

1817 — 150 літ тому народилась у дрібній поміщицькій сім'ї на Полтавщині ОЛЕКСАНДРА ПСЬОЛІВНА. Талановита дівчина жила в сусідстві маєтку Репніних, отже й була там, коли гостював Тарас Шевченко. Під впливом цієї зустрічі вона написала кілька віршів, що появились в альманахах. Померла в 1888 р.

1937 — 30 літ тому, померла у Львові видатна вчителька і громадська діячка МАРІЯ БІЛЕЦЬКА. Була співтворцем першої української виділової школи ім. Тараса Шевченка у Львові. Очоловувала Клуб Русинок, а після війни Т-во Опіки над Українськими Інвалідами.

До передплатниць
Нашого Життя

В останньому часі наші передплатниці пишуть нам, що дата їх влати не є змінена на адресі помімо того, що вони в час вирівняли передплату. Поспереджуємо, що в головному сезоні (січень, лютий, березень) наша друкарня не є в стані негайно змінювати дату. Тому прохаємо не дивуватись тому. Дата влати буде змінена поступенно в міру спромоги. Кожна передплатниця, що вислала належність, має свою посвідку, отже доказ, що свій обов'язок виконала.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

Юрій Клен

* *
*

(Уривок)

Стара імперія у муках гине,
і сиплеться із неї мертвий попіл,
якого лютий вихор хуртовини
розносить порохом по всій Європі.

Але з того занепаду й руїни
зринає, начебто, з космічних млавин,
вже видиво нової України,
потужнішої ніж за давніх-давен.
Державний корабель нап'яв вітрила.
Старі, припалі пилом заповіти
Романа Галицького і Данила
знов перелистує дніпрянський вітер.
У Києві гудуть потужно дзвони
в Михайлівським і у Святій Софії.
Столиця в повені тих звуків тоне,
і дійсністю стає, що жило в мрії.
Там, над простором древнього майдана
слова урочисті універсала
дзвенять і розчакловують Богдана,
якого туга в камінь вчарувала.
Проголосили Славу Україні
і многі, многі літа сили й росту.
У прапорів тихеньким шарудінні
виразно чути кожний серця постук.
Угору линуть звуки „Заповіту“,
схиляється весь натовп на коліна.
Судилось буйним степом половіти
тобі в віках минулих, Україно.
Благословись тепер скоряти шторми
і мармур непіддатливий тесати,
в устроєні, тверді, несхитні форми
навчись державну бронзу відливати!

Із збірки „Попіл імперій“

Яка краса —

відродження країни...

Поет відчув наснагу днів пам'ятного 1917 р. ще тоді,
а в світлі іскри Божої побачив красу, що зринала високо
понад турботи й хаос, недостатки й ворожі зазіхання...

З перспективи 50 літ поглянемо на Україну 1917 р.
Валився бо тоді не тільки лад ославленої „тюрми наро-
дів“, але й никнув під ударами подій дух рабства, що
його плекала доба неволі і безправ'я. Українська Цен-
тральна Рада, створена 20. березня 1917 р., цей перший
парламент, речник волі українського громадянства, був
потверджений Українським Національним Конгресом, ви-
разником волі народу. Щабель за щаблем — здавалось
із небуття — підносився народ до світла волі. Луною
пронеслися по просторах України слова трьох універса-
лів, що знаменували процес від автономії до самостій-
ности і готували акт державної суверенности 22 січня
1918 року.

Пробу гартованої сталі видержала юна Українська
Держава тоді, коли того ж 1917 р. прийняла вона визов
ворога і стала на прю з большевицькою Москвою, коли
та виповіла Україні війну. Україна боролась, а рівночасно
порядкувала життя усередині, бо ж творення держави — це
процес многосторонній і многобарвний; він мав охопити
цілість життя народу; в культурі, науці, освіті, господар-
стві. Немов життєдайність землі відізналась під весняними
дощами: оформлюються рідні наукові установи, виходить
історія українського письменства Сергія Єфремова, дзве-
нить поезія з відблисками сонця волі, відкривається в Ки-
єві перша українська гімназія.

Ніхто не зважає на крайні нестачі. Нехтує ними
й українська жінка. Вона всюди є і всюди діє, як спів-
творець української держави. Вечорами при каганцях, за
кулішем, як одинокою стравою, гарячково працюють
групи киян — укладають нові програми й підручники,
складають словники, — часто під обстрілом, в уривках
часу, ночами, бо дні за короткі, а свобода владно гряде
і вимагає праці і труду народніх умів.

Як рівноправні членки увійшли наші жінки в Цен-
тральну Раду — одинадцять їх, а Людмила Старицька-
Черняхівська і Зінаїда Мірна до виконного її органу —
Малої Ради.

Відродилась тоді й рідна Українська Церква, вираз
християнського світогляду і совісти українського народу.
Любов'ю гарячого серця огорнула її українська жінка.
Вона знала, що воскресне її країна так, як із страждань
і мук і смерті воскрес Ісус Христос і опромінив віки
грядучі вірою у перемогу любови, і правди, і життя над
темрявою й небуттям.

Задивлені в майбутнє, чуємо й ми піднесене дихання
тієї доби і віримо, що збудуться слова Ю. Клена:

„На Україні мов Великдень ясний,
Там сонце вже ніколи не загасне...“

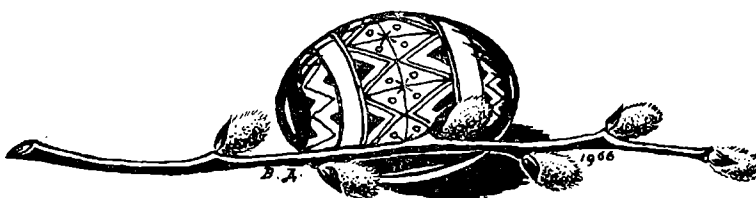
П'ятдесят літ тому

загнали дзвони собору св. Софії вперше воскресну пісню українському народові, звільненому з царського ярма.

Христос Воскрес!

У 50-ліття вітаємо й ми цим радісним християнським привітом наших сестер на рідних землях, нашу Централю СФУЖО, символ об'єднання українського жіноцтва, та все наше членство, згуртоване в рамках нашої організації. „Христос Воскрес!“ кличемо всім тим, що в умовах нещадної русифікації стають в обороні української мови й нації.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

До Світового Конгресу Вільних Українців

Недавно тому крізь нашу пресу перейшов заклик Пан-Американської Української Конференції до української громади у вільному світі. Виконуючи постанови конгресів українського організованого суспільства у різних країнах Пан-Американська Українська Конференція скликає на час від 16—19. листопада 1967 р. в Нью-Йорку СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.

З радістю і зрозумінням сприйняли цей заклик українці у вільному світі. Це ж бо йдеться про те, щоб —

— задокументувати перед світом непохитну волю українського народу боротися за віднову своєї суверенної соборної держави —

— заманіфестувати солідарність української спільноти у вільному світі з визвольною боротьбою українського народу і готовість допомогти йому засобами, які є до нашого розпорядження,

— об'єднати всі сили українців, громадян чи мешканців країн віль-

ного світу для близької співпраці між собою,

— устійнити шлях для скріплення та всесторонньої розбудови всіх ділянок життя української спільноти у вільному світі.

А ці завдання допоможе нам започаткувати, налагодити чи розв'язати збір ієрархів українських Церков, представників центральних репрезентацій та крайових громадських організацій. У дружньому об'єднанні цих найвищих творчих чинників скристалізується на Конгресі громадська думка та наснажитись новою силою наша патріотична постава.

Українське організоване жіноцтво займе у цій маніфестації наших сил своє питоме місце. У підготовній роботі Пан-Американської Української Конференції вже проявили себе провідниці наших жіночих організацій. У президії Світового Конгресу засядуть видатні постаті нашого жіночого руху. У програмі Світового Конгресу передбачена окрема Сесія з рани Світової Федерації Українських Жіночих Організацій

(СФУЖО). У резолюціях Світового Конгресу будуть широко наświetлені наші напрямні, як їх накреслив наш довголітній громадський шлях.

Тому ми, членки Союзу Українок Америки підходимо до Світового Конгресу Вільних Українців з особливою увагою. Цей найвищий здвиг вільних українців відбуватиметься на нашому поселенні, в осередку нашої безпосередньої дії. Тому хочемо наснажитись його силою, зачерпнути з його ідей і постанов. Але й місце його осідку накладає на нас також обов'язки. Своєю участю й моральною та матеріальною підтримкою ми повинні скріпити його. Ми будемо широкосердечними господарями, що вітатимуть українців із інших поселень та допоможуть їм якнайкраще провести цей час. Ми допоможемо всіми силами, щоб Світовий Конгрес Вільних Українців сповнив своє призначення — скріпив українську спільноту та приспішив день визволення українського народу.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Великдень

Пам'яті М. Максимовича

Ніч. Все життя села зосередилося біля церкви. Людно й гомінно тут. В селі тиша, лиш зрідка запізнені кроки дзвенять уночі. Це якась людина запізнілася на кілька хвилин і поспішає з паскою. У всіх хатах блимає вогонь свічок чи лампадок, а до церкви не пішли й залишилися вдома лиш немічні старці та малі діти... Високо ше здіймається полум'я вогню біля церкви. Вогонь цей розкладають, поправляють та підтримують сільські парубки. Й чого тільки не нанесли вони для цього вогню з села — „позичили“ так, щоб господар не бачив: тут і старі колеса, і старі двері, і драбини від воза, і діжки, і ворота... Але за цю „позичку“ ніхто з господарів не сердиться, і не забирає назад, бо це вважається жертва на святий очисний вогонь...

Нічна тиша порушується... Чутно метушню біля церковного входу. Це церковна процесія, на чолі з священником, з хором, Євангелієм, Плащеницею, образами та численними свічками. Тричі обходять навколо церкви, в церкві ніхто не залишився. Задзвеніли свіжі голоси хору, могутня й переможна пісня „Воскресення Твоє, Христе-Спасе, янголи співають у небі...“ несеться далеко-далеко в безмежні простори ночі. Господині здіймають рушники зі своїх пасок, а в кого не була засвічена свічка, поспішно світять. Обкадивши паски священник читає молитви, проходить і святить паски. Де тільки священник посвятив, одразу господарі підхоплюють кожний свою паску й чимдуж поспішають додому.

Усі члени родини на перший день Великодня вмиваються крашанкою. Господиня наливає в миску води, кладе туди 2—3 крашанки, а господар кидає дрібну монету й усі по черзі вмиваються. Вірили, що тоді будуть здорові, рум'яні, як крашанка червона та багаті. Коли є дівчина на виданні, то вмивається перша і виймає одну крашанку з води. Найстарша доросла дитина, дочка чи син, що

вмивалися останніми, забирають крім крашанки — ще й гріш, що батько вкинув у миску.

У давнину паску святити ніс господар, з нею він і повертався додому. Святити паску у спеціальній посудині („дорінник“) чи в кошиках. Така посудина зберігалась лиш для згаданої мети й ні в яких інших справах чи потребах не використовувалась.

Господар обходив зі свяченим своє господарство: заходив до худоби — потім заходив у клуню і до бджіл. Обійшовши своє обійстя та похристувавшись із худібкою, бджільми, садом, городом та іншим, господар входить у хату. Господиня відчиняє йому двері зі свічкою в руках. Усі в хаті зустрічають „свячене“ стоячи. Господар христується з усіма окликом „Христос воскрес!“ і тричі з кожним цілується. Коли є дівка на виданні, то батько розв'язує бесаги їй на голові, приказуючи „абись у людей була велична, як паска пшенична“. В інших місцевостях батько тільки торкається голови дітей „дорінником“, потім ставить на стіл, а господиня-мати розв'язує і розкладає свячене на стіл для розговіння. Коли свічка не засвічена, світять та застеляють лавки рушниками.

Урочисто всі сідають за стіл, здебільшого по старшині. Коли є малі діти, й їх будять, а навіть немовлят на руках тримають, щоб разом сидіти за свяченим, разом розговлялись. Це розговіння відбувається разом із душами дідів-прадідів, що в цей день не вважають їх за покійників. Батько чи дідусь (старший) сідає на покутті, на святому місці, де перебувають у цей час духи-душі, решта сідає по старшині на застелених рушниками лавках, бо „поруч сидітимуть і душі“.

Після обкурення хати ладаном чи зіллям із пахучих трав та після спільної молитви, всі сідають. Дідусь чи батько розрізує яєчка (свячене) на стільки частин, скільки в родині душ. Бере кусник, запрошує взяти всіх і промовляє

„Христос Воскрес!“ Йому відповідають „Воістину Воскрес!“ Після цього господиня крає свячену паску і роздає всім. Далі батько чи дідусь підіймає першу чарку і похристувавшись із присутньою родиною, звертається до душ небіжчиків: „Христос Воскрес! Святії родичі, їжте, пийте, вживайте й нас грішних споминайте“. (М. Грушевський: Історія української літератури, т. 1).

Батько, випивши чарку, наливає матері, яка також своєрідно примовляє й христується з родиною й небіжчиками, часто називаючи їх по імені; напр. „Рідні дедю й рідна нене, хай весело раюється вам зі святими в небі!“ Після матері чарка переходить до дорослих дітей, а малим дають на цей день мед чи вино. Чарка під час розговіння переходить лиш один раз. Після чарки споживають усі свячене. Перед розговінням мати відрізує цілушку зі свяченої паски й ховає. Коли народиться в родині дитя, дають поліжницю, а як корова отелиться, дають також і корові.

Шкаралупи зі свячених яєчок, кості з поросятка, поріб'я та шинки й кришки — господиня обережно збирає, щоб ніщо не впало на долівку. Усе це потім закопується на межі ниви, щоб охоронити збіжжя від бурі, зливи та граду... та дати свяченого і ниві. Кришки з свяченого віддають курам, дрібно потовчені. В деяких місцевостях шкаралупи з свячених писанок закопують у городі.

На перший день Великодня, а в більшості — перших три дні, — нічого не вариться, і піч не топиться, а їдять лише все приготоване до Великодня.

Лиш паски посвятають, як за пів години вже виграють дзвони на дзвіниці й не вгавають вони перших три дні Великодня. А дзвони Великодні „тридзвон“, „передзвон“ особливо грайливі й веселі.

У більшості місцевостей України вважали, що на Великдень кожний господар бодай один раз мусить бакнути в дзвін. Віруван-
(Докінчення на стор. 6-тій)

На виховні теми

Під Великдень

Тихою ходою на землю ступає весна. Всюди зелено і запашно. Гаї й діброви криваються барвистим квітом. Високо в просторах шибє бистрокрила ластівка, шукаючи поживи для своїх малят. З теплих країв повернулися лелеки і вимощують своє давнє гніздо.

З приходу весни найбільш радіють діти. Весна приносить радість та відкриває для них широко двері хати, до якої вони були обмежені впродовж довгої зими.

Старші й молодші пораються біля господарства, усе готується на прихід весни, що повертає природі життєдайні сили та зроджує нові надії.

Отак колись зустрічали в українських родинах весну, а з нею велике свято Христового Воскресення. Ввижається пан-отець, що святить паски довкруги церкви і чути гомін Великодніх дзвонів, а там далше дівчата виводять гагілок, а малята весело граються, підглядаючи старших.

А в хаті святочний радісний настрій, усе прибране та готове зустріти Великий День.

Рідня сідає за столом. Батько проводить молитву та ділить свячене яйце, що є символом життя. На столі горить свічка, що зогріває наші серця світлом правди і любови. Довкруги неї свячене — паска, сир, масло, хрін, ковбаса і шинка, крашанки й писанки, а все прибране зеленим барвінком. „Христос Воскрес“ вітається батько, а йому в відповідь лунає радісне „Воістину Воскрес!“

А тоді всі разом споживають Свячене. В це велике свято всі єднаються в одне, усе собі прощають, відвідують себе, обдаровують потребуєчих, бо ж не годиться, щоб у цей день у когось не було свяченого яєчка чи паски. Помершим кладуть на гробі писанку, кусник паски та ще й лозу свячену.

Які ж це гарні наші прадідівські звичаї! Кожна українська мати мусть розказати про них своїм дітям, а що найважлише — навіть

тут на чужині строго їх придержуватись і з набожністю проводити в житті. Навчм наших дітей розуміти, любити і гордитись звичаями, що свідчать про тисячелітню культуру нашого народу.

Дорогі матері! У ваших серцях горить свячена свіча, світло життя, що побіджує смерть. Від вас самих залежить, чи зумієте її ясно проміння передати грядучим поколінням, щоб просвічували шлях української людини у чужому світі.

Христос Воскрес!

Осипа Грабовенська

Розмова з мамою

ЧИ ДІТИ МАЮТЬ ПИСАТИ ПИСАНКИ?

За моїх дитячих літ ми в хаті перед Великодніми святами красили яйця в різний колір і несли їх святити. Тепер чую, що краще є навчати дітей писати писанки, бо вони не тільки пізнають українські орнаменти, але й виробляють зручність у пальцях. А я сама не змію писати. Чи це справді конечно, щоб мої дівчатка навчилися писати писанки?

Молода мати

Пише писанку бабуня,
Пише мама, пишу й я —
А чия найкраща буде?
Я гадаю, що моя...

Звісно, що тут примусу немає. І Ваші діти матимуть таку радість від намалювання крашанок, як і Ви колись мали. Особливо дошкільна дитина розкошує в тому і від неї трудно було б чогось іншого вимагати. Такі діти вкладають варені яєчка вже без помочі старших у фарбу. За короткий час крашанки готові — червоні, зелені, жовті. Крашанки наших найменших також треба посвятити. Нехай кожна дитина вложить свою до кошика зі свяченим, щоб змалку засвоїла собі цей обряд та його значення. А школярка вже матиме свій власний кошичок, а в ньому власноручно зроблені крашанки чи писанки.

Та з писання писанок Ваші діти матимуть, як і самі кажете, куди більшу користь. Коли не вмієте писати, тоді запросіться до приятельки, що вміє, або спонукайте Ваш Відділ СУА, щоб влаштував показ писання писанок для дітей. Побачите, яка то буде радість! Діти приглядаються і пробують також писати. Бабуня чи мати дає вказівки: тут хрестик, там рибка — це знак християнства. А там смуга — безконечник — це бажання довгого життя, а кожна крапка символізує сльози Божої Матері, коли плакала за Своім Сином. Дитина змалку привчається зручно держати писальце, терпеливо виписувати взори й радісно очікує, яка то писанка виймиться з-під воску. Вона знає, що писанка — це є знак радості й доброзичливості і її треба подарувати рідним чи знайомим. Бачить, що мама приладила ту веселу з квітками для її хрещеної мами, з церковцею для тітки, з кониками для татка. Посвячену писанку переходять з року на рік, вона приносить щастя.

Ірина Мадай

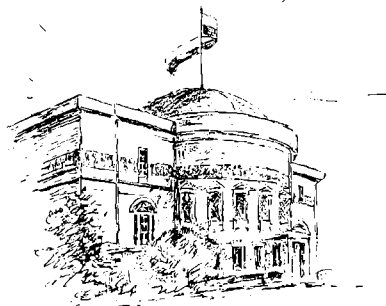
НОВІ КНИЖКИ

МАЛЮЄМО, видання 29 Відділу СУА у Шикаго. Обгортка і рисунки Ліди Петруняк. Друге видання накладом Укр. Ам. Видавничої Спілки в Шикаго, 1966 р.

Недавно тому появилася в книгарнях чепурна книжка, на яку вже давно чекають матері та їх діти-дошкільнята. На зеленій обгортці напис „Малюємо“ і ведмедик, що розмальовує квіти. Розгорнувши книжку, бачимо на міцному рисунковому папері образки, що їх можна розмальовувати крейдками або фарбами.

Наші дошкільнята, а навіть молодші школярі люблять проводити час, розмальовуючи такі книжки й оця — з українським змістом напевне принесе їм радість. Рисунки ілюструють слова до одиноких букв, тож дбайлива мати може при помочі цієї книжки навчити дитину читати й писати. Для дошкільнят навчання не повинно відбуватись у той самий спосіб, що в школі. Для них підбираємо відповідні забави, при помочі яких вчать нових слів та різних уміlostей. Розмальовуючи книжку „Малюємо“ дитина при-

Вибори до Центральної Ради

Двадцять літ тому, якраз у цей час — у перших числах квітня, на Великодні свята, — вся пробуджена Україна вислала до своєї столиці, у Київ, численне представництво на перегляд, на наради, для накреслення путі, що на неї повинна стати. Відбувалися з'їзди: військовий, земський, учительський... і на кінець Перший Національний (всеукраїнський) Конгрес. Їхали з далеких провінцій делегати, вибрані різними організаціями, але мало хто мав із собою ясні директиви, твердо зазначені постуляти (не було коли їх скласти), тільки велике гаряче бажання не уступити нічого, а сягати по найбільше, по найдалше для добра України! Та й не можна було на місцях устійнити готової програми: що сьогодні здавалося ще недосяжним, завтра вже буде пережитком, до чого в одному куті боялися приступити, у другому було вже здобуте.

Їхала я з Кам'янця — мала мандати і на вчительський з'їзд і на Конгрес.

емно та корисно проведе час та буде задоволена своїми осягами.

На порожніх сторінках не вказано робити ліній, щоб діти вправлялися письмо, а заохочувати їх рисувати предмети, що починаються з тієї самої букви та підписувати їх (зірка, зуби і т. д.).

Чекаємо на дальші видання подібних книжок. Вони могли б зілюструвати й описати кількома словами дітям їх довкілля — прохід містом, відвідини звіринця, людей при праці. Такі книжки з дбайливо попідбираними словами і рисунками будуть дуже помічні українським батькам у вихованні дітей.

Р. Г.

Кількасот учителів були представництвом великої армії освіти, і аж 900 мандатів зорганізованого громадянства на Конгрес мали виявити волю багатомільйонного народу. Не провідники вели народ, а народня хвиля на своїх хребтах виносила довірених людей. Все не йшло само, а рвалося наперед самочинно, стихійно... і тому ці з'їзди були більш ентузіастичні, нервові, а менше фахові, ділові, програмові. Трудно було спокійно щось радити. Промовці виголошували щирі привітання, ділилися справозданнями з місць і кожен світвся радістю — що в них добре й хутко пішло, а там ще ліпше — порівнювали, оцінювали...

Одним із головних завдань Конгресу були перевибори, чи до вибори членів Центральної Ради. Не було ще устійненого закону про вибори, ні ширшого державного пляну. Шойно вибрана Центральна Рада мала їх накреслити, а Установчі Збори затвердити. Як вибирати? Розділювався Конгрес на групи: партійно-політичні, професійні... Прилучилась я до вчительської, що виділилася зі Всеукраїнського Вчительського З'їзду, групуючи делегатів з'їзду, що мали мандати й на Конгрес. Запропонували для голосування списки кандидатів на членів Центр. Ради і списки зложено, можна сказати, теж по-революційному: не було ж підготовки пресою, ні попередньою агітацією, ні навіть явною діяльністю, що виявили б тих, що гідні стати кандидатами. Коли ж було? Революція докотилася до віддалених закутків у березні, а в перших числах квітня треба було стати до виборів. Тож кожний був заскочений несподівано своєю кандидатурою, і мав уже якісь обов'язки на місцях.

У списки кандидатів попала й я. Коли для формальности питали згоди кандидатів, старалась я вияснити й переконати, щоб зняли мою кандидатуру: там у Кам'янці на мене вже лягли обов'язки праці в земстві, що від неї мені не можна було відійти, а й думала, що при тій праці більше потрібна,

більше на місці, ніж у почесному складі Центральної Ради — приїжджати на сесії раз на місяць, чи на два здалеку, не орієнтуючись часом добре в потребах і намірах центру. Але не було ради... Хвиля вже винесла на катедру-підвищення для виголошення своєї політичної плятформи і то в короткій промові, щоб уступити місце другому кандидатові... Нема часу... Підраховували і діло скінчене. Мусить почекати праця в Кам'янці, зостаюся в Києві ще на кілька днів.

Потягнулися з Конгресу на перше зібрання нововибрані члени Центральної Ради. Благоговійно переступили поріг круглого, історичного тепер будинку, де зібрався перший революційно вибраний парламент України. Оглядалися — побачити обличчя цього парламенту. Вишукували між собою надзвичайних людей, що могли б узяти керму країни у свої руки. Стоячи, гучно вітали президію з головою Михайлом Грушевським на чолі. І хвилювалася, проміювала зала... Я склала низький поклін першому парламентові України від історичних старих мурів Кам'янця.

Вибрали Малу Раду, як постійний орган Центральної Ради і вернулися до своєї праці вже з членськими картками Центральної Ради...

Примітка: Передруковуємо цей відгук подій 1917 р. однієї з 11 жінок, членів Української Центральної Ради, Олімпії Пашенко-Шульмінської, що появилася в журналі „Нова Хата“ ч. 8, 1937 р.

НА ЗАХИСТ ДЛЯ СТАРШИХ

Захист для Старших Жінок, що його плянує урухомити Союз Українок Америки, зацікавив ширші круги. Є багато старших самітніх жінок, що хотіли б доживати віку у своєму середовищі. Це розуміють також Відділи СУА, що опікуються старшими членками.

Недавно тому 34 Відділ СУА у Коговзі прислав 100 дол. на ту ціль. Це перша пожертва Відділу тієї висоти. Щира дяка за те!

Великдень на пристані у Нью Йорку

(Спогад)

Хто забуде ці перші роки після Другої світової війни, коли сюди до З'єдинених Держав Америки почали прибувати з Європи нові імігранти — українці? Хто забуде ці зворушливі хвилини перших вітань, розповіді про переживання, взаємних розпитів про рідних і знайомих, непевності і побоювань за свою долю?

Не забудуть їх ті, що прибували, але й не можуть їх забути ті установи й громадяни, що їх старанням відбулось це велике переселення. Не забудемо й ми, що з доручення Українсько-Американського Злученого Допомогового Комітету мали завдання — виходити до пристані в Нью Йорку та зустрічати наших братів і сестер і бути їм помічними в перших годинах їх перебування на новій землі.

А бували такі зустрічі особливо зворушливі. Вони нас так глибоко схвилювали тоді, що своїм спогадом хвилюють ще й сьогодні.

Тепер, у Великодньому часі, пригадується мені один такий момент зустрічі-вітання в порті Нью Йорку. Це бо на сам Великдень причалив корабель із переселенцями, а між ними була й група наших земляків.

Ми, чотири співпрацівниці, ЗУ-АДКомітету, пані Анна Курило, Катерина Пелешок, Марія Демидчук і я, вже зранку явилися у це велике свято — їх зустрічати. Чекаємо, коли після полагоди формальностей урядовцями імміграційного уряду — імігранти почнуть виходити.

Першою виходить молода пані. Відчуваю чомусь, що вона — українка. Підбігаю назустріч їй і кличу:

— Христос Воскрес! дорога пані!

Вона пристанула, бачу на її обличчі здивування.

— Що, що ви сказали? „Христос Воскрес!“ Ви — українка?

З плачем вона схиляється на моє плече та хлипаючи говорить:

— Воїстину воскрес! Ніколи, коли не думала я, що тут, на цій

землі, ступивши перший крок, мене привітають таким дорогим привітом. Який ласкавий для мене Господь Бог, яка велика моя вдячність Йому і яка глибока подяка вам, дорога пані, за те, що дали мені цю першу радість на цій землі...

І зараз же ми підійшли до стола ЗУАДКомітету, при якому полагоджувала справи пані Курило і тут спільно з панями Пелешок, Демидчук і нашою землячкою поділилися свяченим яйцем і паскою, що їх принесла одна з нас. Поплила щира, невимушена розмова. Коротко тривала, бо треба було дбати про інших переселенців. Але скільки чуття і тепла дала нам ця хвилина, що й досі ще згадується.

Це було оте символічне спільне свячене, що об'єднало нас — американських українок із новоприбулою. У цей Великий День ми стали сестрами, що спільно пережили це велике свято.

ВЕЛИКДЕНЬ

(Докінчення із стор. 3-ьої)

ня були різні — одні вірили, що дзвонять „за спокій та раювання душ“, другі вірили, що хто задзвонить — буде для нього щасливе літо, добрий урожай, треті дзвонили „за наглі душі“ (за нагло померлих), то їм легше буде. Господарі дзвонили коротко та тільки до обідньої пори, а весь день дзвонили парубки та підлітки.

У розмові з різними дідусями й бабусями похилого віку я почув, що Великодні дзвони не лиш музика радості, але й засіб відігнати з села все лихе, смерть та всяких дідьків. А це згоджується з історією первісної культури.

Із збірника „Український рік у народніх звичаях“, том III.

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

ЗАПРОШУЄМО ДО КОНКУРСУ НА НАЙКРАЩИЙ ТВІР ПРО УКРАЇНКУ-ПІОНЕРКУ

Для відзначення 100-річчя Канади і 75-річчя українського поселення в цій країні Головна Управа Ліги Українських Католицьких Жінок проголошує конкурс на найкращий твір про українку-піонерку.

На конкурс приймаються: літературні прозові твори (оповідання, повість), спогади і суспільні чи історичні нариси. Твір, призначений для конкурсу, має показати віддану працю української жінки в перші роки поселення в Канаді, її високі прикмети духа і вклад у розбудову нового життя

Три найкращі твори будуть відзначені нагородами: 100 дол., 50 дол. і 25 дол.

До конкурсу запрошуємо всіх, зокрема членок ЛУКЖ і молодь.

Машинописи або зовсім читкі рукописи просимо висилати на адресу секретарки Головної Управи ЛУКЖ: п-ні Є. Савка, 11440 94-та вул., Едмонтон, Алта., не пізніше як до 30. червня ц. р.

За Крайову Управу ЛУКЖК:

Ірина Павликовська, голова

Євгенія Савка, секретарка

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Фундаторки передплат для бабусі присилають відновлення. П-ні Осипа Куровицька з Нью Йорку вже від 1961 р. висилає журнал двом бабусям. Від 1964 р. фундують передплати для бабусь і відновили її тепер пп. Ольга Коренець із Ньюарку, п-ні Марія Дзюблик із Лейквуду і п-ні Марія Ганас із Гемілтону. Вже втретє відновляє фундацію п-ні Марія Малевич із Піттсбургу. А вдруге фундують передплату для бабусі п-на Неонія Кліш із Філядельфії та п-ні Юлія Ховайло з Олд Бріджу. Новими фундаторами стали — п-ні Анна Сивуляк і п-ні Марія Харина з Філадельфії, п-ні Ірина Кальба з Денверу, п-во Дарія і Ярослав Говиковичі з Клівленду, п-ні Кекилія Дибайло з Плейнфілду.

Всім фундаторам складаємо оцим щирю подяку за розраду, що її приносить журнал старшим самітнім жінкам!

Інспектор Мокрина

(Закінчення)

Інспектор Мокрина широко вірила в Бога, але навіть і в церкві головним своїм обов'язком вважала наглядати за людьми. Як відомо, до церкви першими сходяться ті, що живуть найдалше і доїжджають автобусами; за ними приїжджають ті, що мають авта; а вже найпізніше прибувають ті, що живуть під боком. Мокрина жила недалеко від церкви, але приходила ще заки починали дзвонити, щоб всіх оглянути і по заслугі привітати. Вона, правда, виходила посеред Служби і оббігала сусідні вулиці, щоб упевнитись, чи ніхто не забув замкнути двері, або, не дай Боже, не залишив дитини на приволяще. Якщо десь плакали діти, баба Мокрина заходила в хату, вчитькувала малечу і перевіряла, чи застелені ліжка. Потім поверталася в церкву.

По Службі Божій, Мокрина ставала на пляцику біля церкви і переглядала, що хто нового вдягнув. От, наприклад, пані професорова взула помаранчеві черевики, що сяють ясніше сонця. Воно наче б то й гарно, але інспекторське око завважило, як стали люди навколішки, що на підшвах був штамп „Знижено на випродаж“, та ще й ціна. Отож, як вийшли люди з церкви, то Мокрина при всіх і запитала паню професорову, в якій то крамниці вона купила такі гарні черевики за два долляри і дев'яносто дев'ять центів, і чи там часом немає розміру також і на її ногу. А пані докторовій Мокрина влаштувала ще краще: як тільки та вдягнула до церкви свій новий мінковий шаль, Мокрина просто посеред Отченашу шепнула сусідці: „Диви, якого мічка вцупила! Ану-но, подивлюсь я у „Свободу“, що вона дала на пам'ятник Шевченка!“ Мокрина всі списки жертводаців вирізувала з преси і зберігала в коробці. На другу неділю, виходячи із церкви, Мокрина всунулась просто в компанію, серед якої красувалась пані докторова в своїм сріблястим хутрі, і проголосила:

— Але ж і гарний мінк! Кра-

шого напевне і Джансонова не має! А також вам належиться честь і слава, що пожертвували на пам'ятник Шевченка аж два долляри!

Треба зауважити, що вся Мокрина критика виходила з її серця без жадної лихої думки. Закон справедливості так їй наказував чинити; слова самі вкладались саркастично, і проти того Мокрина нічого не могла вдіяти. Навіть коли вона хотіла сказати щось приемне, воно виходило присоленим і приперченим. Мене вона одного разу нагородила таким компліментом:

— Але ж і гарне волосся маєте! А як швидко росте! Вам би треба було народитися овечкою!

Прийшовши додому з гостини, вона так похвалила господиню:

— Та там такого наварила, що навіть мій пес їв і облизувався. Він у мене на їжу дуже вередливий...

Про одну дівчину Мокрина з гордістю розповіла, що та одружилася з чемпіоном.

— З яким чемпіоном, тіточко? — спитала я, врадувана, що наші українки роблять прогрес. — Зі спорту, чи може з шахів?

— Ні, він чемпіон на млинці. 128 умудрився з'їсти, покищо світовий рекорд тримає!

— Про другу дівчину Мокрина відрепортувала, що і та добре одружилася:

— Правда, з галичанином, але він не поганий; чоловік порядний, віскі в рот не бере: саму водку п'є.

Назагал Мокрина була вдоволенна своїм життям, і тільки одним журилася: якось воно виходило попри її бажання, що вона про всіх загостро говорила.

— Я ж не зла, і нікому нічого лихого не бажаю, а воно якось саме складається. От іду, буває, дорогою: кругом весна, пташки, метелики, мушки і мурашки... Співати б я хотіла, так не вмію, то й говорю тихенько сама до себе, не знаю вже що саме, але таке, як „Господи, нехай буде воля Твоя!

Що воно на світі робиться! Всяка погань, що є на світі, на сонечко повилазила...“ Здається, нічого лихого не сказала... Але за мною ішла пані Зеня, і потім скаржилася людям, що я її цілу дорогу ляляла... Ох, — бідкалась далі Мокрина, — я вже часом Господа молю: „Боже всевидючий і всемогутний! Ти ж усе на світі можеш зробити, то вкрати мені язика! Не дуже, бо як я стану німа, мій Данило покине мене і оженився з американкою; але трошечки, на кілька міліметрів!“

Але язик її не тільки не покотувався, а навпаки, подовшав і почав засягати в межі спорту і політики. Мокрина стала цікавитись боксом і неодну годину просиділа при телевізорі. Вона навіть приймала активну участь у змаганнях:

— От сьогодні був цікавий матч! Один одного так лупили, що аж посиніли. І ніхто не переміг. Бо як тільки котрий намірився, а я й ворожу: „Не попадеш! Не попадеш!“ — так і промаже. — А чому ж ви нікому не дали виграти?

— Не могла вирішити, хто кращий. Обидва мені подобалися.

Як почалася передвиборча кампанія, Мокрина розгорнула шалену пропаганду за Річарда Ніксона. Загітувала куму Лизавету з Філядільфії, свого чоловіка, дочку і зятя, Івгу, обох сусідок і всіх, хто вживав синьку до прання. При чім тут синька? Бо Ніксона підтримувала і телевізійна станція, що рекламувала синьку. А коли Ніксон програв, Мокрина продиктувала внукові листа до Білого Дому, щоб Ніксона призначили віце-президентом. І хвалилася, що її вимогу виконали. Деякий анахронізм у подіях її не тривожив: був же Ніксон віце-президентом? Був! А коли саме, це вже не так важливо, все одно, вже минуло.

Що ж до українських партій, Мокрина тримала свої політичні переконання в таємниці, але одного разу проговорилася:

— Я симпатизую з бандерівцями, а вони мене не люблять!

— А розкажіть-но, тітко Мокрино, як то вас на президента обрали.

— Таке було. Великі були збори, та ще і з перевиборами управи. На президента зборів зголосили двох інженерів, двох професорів, ще й одного доктора, а вибрали мене.

— І ви не боялися?

— Та й чого? Я на скринінгу самого советського майора з табору викурила, а це ж таки свої люди. Як мене вибрали, я встала, перехристілася, поклонилася людям за ласку, та й сіла на покуті.

— А як же знали, що треба робити?

— Так, як і інші президенти. Труман, кажуть, з початку теж не знав, що робити, а потім, бідака, навчився. Виголосила промову; потім, як люди піднімали галабурду, дзвонила склянкою об карафку з водою, а накінці зарепрезентувала публіці різні органи, що передали свої привітання.

— Але як ви вмурилися спинити магістра Язикатого, що він так швидко скінчив промову?

— Як він уже почав говорити більш ніж треба, та люди вже почали йорзати на стільцях, я стала йому підморгувати. Куди там! Відвернувся від мене, тай далі говорить. Мене взяло зло. Я його штовхнула ліктем під бік, та й сказала, ні голосно, ні тихо: „Ану, пане магістре, кінчайте, бо як ні, то я слідком за вами розкажу людям, що це ви вчиняли, коли були командантом табору“. І відразу замовк.

— А як пройшли вибори?

— Та висунули люди кандидатів, а радше, вони самі висунулись. Звичайно, і мене висунули, але я відсунулась, бо мені, як президентові зборів, це було б непристойно. А вже як почали голосувати, то я, щоб усе було гладко, поставила всіх у чергу; кожний підходив до президії, віддавав свій голос, і тоді його чемно виводили з залу і назад не впускали. Так обійшлося тихо, без шахрайства, бо кожен голосував тільки раз. Звичайно, я вважала, щоб хто не сховався під стіл, і для цього навіть зняла скатертину.

Отака то була наша інспектор Мокрина. Всі її боялися і слухались. Навесні, як зацвіли квіти і

почався пляжний сезон, хотіли наші жінки раз пропустити чергові збори — і не наважилися: „Заість нас баба Мокрина“. Коли Мокрина йшла з пушкою по чергову збірку, приносила повну-повнісіньку: нехай би хто осмілився не дати! В суботу вона обходила сусідів і зганяла їх з лежаків на академію. Діти гарно і дзвінко здоровилися з нею повним „Доброго ранку! Слава Україні!“ І того навчив їх не батько, не мати, і не вчитель української школи, а таки баба Мокрина. Садочки в нашій околиці були всі чисті, підстрижені, вулиці заметені краще, як у когось в хаті, а вікна прозоро блищали. Всі вважали на нашого інспектора.

— Та й чого ви її так боїтесь? Що вам зробить стара баба? — питався часом хтось із новоприбулих.

— Бо таку рекляму зробить, що сорому не оберешся, хоч би і в інше місто виїхав. Вона в кожному місті агенцію має.

— Та хто ж їй вірить?

— Всі вірять. Іншої радіостанції ми не маємо. До того ж, вона завжди говорить правду.

Як би мене спитали, чи я її любила, я мусіла б добре подумати. Мабуть, що так, бо, поперше, дуже до неї звикла. Другої Мокрини в нас не було. Крім того, вона мала таку фантазію і розум, що могла б стати письменницею, коли б не боялась злочинства. Вона була насажена атомовою енергією і підбадьорювала інших. Таки я її любила...

І раптом інспектор Мокрина зникла. Отак просто прийшли до неї одного дня сусіди, а квартира порожня. Чисто все, підлога не тільки підметена, а й свіжо вимита, ніде ні порошинки, на плиті відполірований чайник виблискує — жадний інспектор не причепиться. А Мокрини нема...

Ніхто не знав, де вона ділася. Різні були здогадки, з них більшість нецікаві. Але було одне припущення, що Мокрина, вслід за Косачем, подалась на Україну і найнялась до нього в куховарки, і що це дуже позначилося на Косачевих творах. Кажали навіть, що теперішні твори Косача насправді пише баба Мокрина.

Що ж, хоч Мокрина до остан-

нього була спритна і жвава, вона вже багато мала літ. Мабуть, вона належала до тієї породи вояків, що не змирають, а просто зникають, розпливаються в просторі і стають частиною вічності.

НОВІ ВИДАННЯ

Люба Коленська: САМОТНІСТЬ. Нью Йорк, 1966. Збірка оповідань. Обкладинка Петра Холодного. Ст. 118. Ціна 2 дол.

Першою своєю збіркою авторка впроваджує читача у дивний світ. Це є думки самотніх людей, стурбованих матерів, допитливих дітей. Крізь їх призму бачимо події, зударі, катастрофи. Так немов злегка зарисовані і захищені за серпанком туги і мрій. Деякі з картин — суцільні, інші розпорошені. Але всі вони наскрізь сучасні і кожен читач знайде в них шматки власних переживань.

Христя Алчевська: „CLEMATIS“. Нью Йорк, 1964. Поезії. Із листуванням та бібліографією родини Алчевських. Упорядкував інж. Сава Зеркаль. Ст. 46.

Поетка, що померла в 1932 р., належала до плеяди, що гуртувалась біля „Української Хати“. Її сумовиті ліричні співи були в свій час популярні і віддавали настрої своєї доби. Збірка „Клематис“ — це так би мовити — її лебедина пісня, це вірші з останніх літ її творчого життя. Віє від них тим же покірним сумом і тим замилуванням у красі, що є прикметні для поетичної творчості того часу.

Остап Тарнавський: ТУГА ЗА МІТОМ. Есеї. Нью Йорк, 1966. Обгортка Я. Гніздовського.

У цих есеях автор шукає за відповіддю на відвічні питання людства — буття, віри, змагання й часу. Це перегляд філософічної думки останнього часу. Одначе з'ясованої не словами мислителів, а письменників, драматургів і поетів. Для нас особливо цікавий есей „Сучасні поетеси України“, де автор дає перекрій їх творчості.

Л. Б.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

Слідами мистецьких традицій

З Оксаною Войновською ми давно знайомі. Довелось уже в Америці жити в одному місті, спостерігати її успіхи і слідкувати за її зростанням. Оксана народилася в Україні. Батько, Петро Войновський, походить з зеленої Буковини, громадський діяч і провідник націоналістів на Буковині. Дід, також Петро, директор школи і знаний культурно-освітній діяч у Чернівцях. Мати Наталія, уроджена Нижанківська, членка 28 Відділу США в Ньюарку.

Саме вона передала своїй одиначці мистецькі традиції, що тривають на протязі кількох поколінь у її роді. Прадід Юліан і дід Амвросій належали до засновників українського театру в Галичині. Тітка Дарія Нижанківська-Снігурович була солісткою балету Львівської опери, а дядько Богдан Нижанківський, відомий поет. Але послухаймо, що скаже Оксана про себе.

— Скажіть, коли прокинулося у Вас бажання посвятитися цьому фахові?

— Відколи себе пам'ятаю, завжди цікавив мене танок. Ще трилітньою дівчинкою мати брала мене до театру, і я цілковито тратила голову, бачивши народні танці. Багато людей пам'ятають випадок, як я під час вистави „Ой не ходи Грицю“ крикнула на всю залю: „Я хочу до тебе, Марійко!“ і кинулася бігти до сцени. В садочку це була ритміка, що мене найбільше захоплювала.

— А тепер розкажіть про свої фахові студії.

— Почала я вчитися танців ще в Турції, а потім училася в Німеччині під керівництвом п-ні В. Саєнко, і там я вперше виступила на сцені. Це, звичайно, були ще дитячі спроби. По приїзді до Америки я мала щастя 3 роки навчатися у В. Переяславець. Пізніше перейшла я до американської балетної школи в Ньюарку. Тоді ж таки я почала вчитися гри на фортепіані в Музичній Академії в Ньюарку, в якій одержала стипендію на 2 роки, а 1958 року — нагороду (Музична Фундація Гарфілда).

Своє навчання я закінчила в Нью-Йорку в Школі Американського Балету під керівництвом найкращого тепер балетмайстра Баланчина. Закінчила формально. В балеті навчання не можна закінчити. Все треба вчитися, підвищувати своє знання і фізичні спроможності.

Це нас переконує, і ми віримо, що шлях до мистецьких осягів не є легкий. З зацікавленням слухаємо далі вже про її працю.

— Працю свою я розпочала в Ньйоркській Міській Балетній Компанії, до якої мене заангажував зі школи хореограф Баланчин. Потім я працювала в Нью-Джерзській Ліричній Опері, а пізніше у Філадельфійській Ліричній Опері, що об'єдналася з Ньюйоркською Міською Оперою. Пізніш їздила в турне по Америці з ансамлем характеристичних танців Казана. Баланчин вислав мене до спеціальних таборів, де я навчала балету. Там познайомилася я з Гільдою Нортон, учителькою молодих

талановитих учнів, з якою співпрацюють композитори. Працювала у Ю. Лазовського, званого балетмайстра характерного танку і виступала в Медісон-Сквер Гардені. Вже рік працюю в Радіо-Ситі. Вистави відбуваються 4 рази на день, а вільні дні часто маю по 4—5 тижнях. Виступала на День Подяки у відомій універсальній крамниці Мейсі. Передбачається моя участь у фільмі, в якому мають зафільмувати новорічну програму.

— Чи могли б Ви нам сказати про характер Вашого танку?

— В основному, це класичний балет. Я виступаю в класичних і характеристичних танках. Класичний вимагає більше вишкolu і техніки, характеристичний — свобідніший.

— А як із модерним?

— Спеціально не вивчала, але мені подобається. Про мої принагідні виступи в цих танках хореографи кажуть, що маю й до них здібності.

Оксана Войновська

Ballerina Oksana Voynovska is a member of Radio City Ballet

— Яка Ваша участь в українських танцювальних ансамблях?

— Перші мої кроки в Америці ставила В. Переяславець, і ще й досі це моя найкраща учителька. Багато фахових танцюристів підвищують у неї свою кваліфікацію. Вона взагалі чудовий педагог. Насправді українці не знають, кого вони мають в особі Валентини Переяславець.

— Скільки любови до своєї вчительки! Як приємно це чути! Такі, як ви, допоможуть нам її оцінити.

— Але я ще вчилася у Вадима Сулими і виступала на світовій виставці в Нью Йорку під його керівництвом. Крім того брала участь у програмі на Союзівці, в Літ.-Мист. Клубі і в телевізійній програмі Мариновича.

— Знаєте, ми б хотіли, щоб кожна наша творча одиниця була пропагатором української справи. Чи там, де ви працюєте, знають про те, що Ви українка?

— О, так, всюди це підкреслюю і часто мушу вияснювати, що „Раша“ і Україна це не те саме. Допоміг мені в цьому український балет П. Вірського, яким мої співпрацівники були дуже захоплені. Члени цього балету відвідували і наші вистави в Радіо-Ситі. і як здивувалися мої товаришки, коли мене під час антракту викликали на побачення! Були це три гарні, молоді українці з балету Вірського, що, довідавшись про мене, захотіли мене побачити.

— Бачите, гарну дівчину можна побачити і кризь залізну засло-ну.
Наталія Чапленко

ГУРТКИ КНИГОЛЮБІВ

У жовтні 1966 р. Окружні Ради СУА перебрали на себе створення Гуртка Книголюбів у своїй Окрузі. Це здійснилося незабаром у Нью Йорку, Філадельфії і Клівленді; у Дітройті існуючий уже Гурток Книголюбів перейшов під опіку Окр. Ради. В інших округах, де Відділи розкинені, цього не можна було провести, але пестали Гуртки при Відділах.

І так маємо тепер Окружні Гуртки Книголюбів у Нью Йорку (п-ні Н. Чапленко, голова), у Філадельфії (п-ні Ольга Фацієвич, голова), у Клівленді (п-ні Юлія Холодняк, голова), у Дітройті (п-ні Одарка Витвицька, го-

лова). В Шикаго Гурток Книголюбів під проводом п-ні Уляни Терлецької не є оформлений при Окр. Раді СУА.

Гуртки Книголюбів мають за завдання об'єднати жінок, що цікавляться сучасною літературою та хотіли б обмінятися поглядами на цю тему. В тій цілі вони сходяться раз на місяць, намітивши перед тим книжку чи автора, що його хочуть обговорити.

Новинки з Централі

Дня 1. лютого 1967 п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі СУА, відвідала Ген. Федерацію Жіночих Клубів у Вашингтоні, де є осідок їх Централі. Пані голова мала умовлену конференцію з п-ні Е. Д. Пірс, теперішньою президенткою Ген. Федерації. Темою наради була приналежність і дальша співпраця Союзу Українок Америки з цією найбільшою жіночою організацією. Дотеперішнє наше членство на рівні Централі й Округ, мало різні форми її й тут треба було знайти найкращу й одностаїну розв'язку.

Згідно з постановою поширеної наради Екзекутиви з дня 10. грудня 1966 створено у Нью Йорку Статутово-Плянну Комісію СУА. В її пляні праці є намічені завдання статутного порядку, як створення правильника референтур і комісій. Але й передбачені деякі завдання організаційного характеру, як спосіб приєднання членства, програма праці молодечих Відділів ітд. Комісію створили дотичні референтки Гол. Управи — пп. Ірина Падох, Іванна Рожанківська, Варка Бачинська.

Дня 25. січня ц. р. п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі, відбула в Українсько-Американському Інституті нараду з деякими членами Гол. Управи в цілі відкриття Музейної Виставки СУА. Приявні були — пп. Ірина Падох, містоголова, п-ні Марія Ржепецька, реф. нар. мистецтва, п-ні Оксана Рак, голова Окр. Ради і п-ні Катерина Пелешок, голова Контр. Комісії. Ухвалено створення окремого Комітету для підготовки Виставки та обговорено програму відкриття.

Чи всі членки Вашого Відділу передплатили Наше Життя?

МУЗЕЙНА ВИСТАВКА СУА

Для відкриття Музейної Виставки СУА, що примістилася в Українсько-Американському Інституті в Нью Йорку, почалась інтенсивна підготовка. В цій цілі заснувався окремий Комітет, що намітив дату відкриття на 7. квітня 1967 р.

В його завдання входить видання інформаційної летючки, підготовка відкриття у пресі й розіслання запрошень.

Мистецьке й фахове впорядкування Музейної Виставки спочиває в руках п-ні Миросі Гординської, знавця музейної ділянки. Спільно з іншими членами Ділової Комісії вона обміркувала плян розміщення експонатів та їх належне збереження. Плянуеться також видання музейної летючки, що вяснила б у двох мовах походження й призначення експонатів.

Відкриття Музейної Виставки наświetлить значення нашого нар. мистецтва. Воно запляноване з програмою, що подасть зразки його в співі й музиці. Вечір буде завершений товариською частиною, в яку ввійде перекуса з традиційного українського харчування.

ДО ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ НАШОГО ЖИТТЯ

В деяких наших осередках передплатниці Нашого Життя дістали листа від Управи найближчої Окр. Ради СУА. Управа запитує їх, чи не можна б знайти в їх місцевості кілька жінок, зацікавлених у створенні Відділу СУА.

Наші читачки відповіли неоднаково на цей запит. Подекуди не зрозуміли нашого наміру і перепрошують, що тим не можуть зайнятись. Дехто добачує таку можливість, але не знає, як розпочати. А інші з радістю привітали таку думку, й уже приступили до діла, розмовляючи з приятельнями і знайомими на ту тему.

Радіємо, що наш задум прийнявся. Адже читачки Нашого Життя духово споріднені з нашою організацією, коли довгими роками сліdkують за її працею на сторінках журналу. Союз Українок Америки їм не чужий. Тому й Управи Окр. Рад хочуть перемінити цей контакт на безпосередній.

Наші приятелі

Їмость-піонерка

Мало хто пригадується над тим, які завдання стояли перед дружиною священика в наших американських парохіях. Їх було небагато, отих „їмостей“, що ще перед І. світовою війною прибули сюди. Тим більше чекало їх праці — громадської, вчительської, а то просто людської опіки над парохіянами.

Одиєю з них була п-ні Стефанія Уляницька. Походила зі старого священничого роду Сіменовичів, що перебував в околиці Надвірної. Звідтіля винесла пошану до українських традицій, любов до української пісні та охоту — служити своїми силами українській громаді.

Подружжя Уляницьких почало свою працю в Америці. Це були давні часи, коли люди були мало національно свідомі, а часто й неписьменні. Серед таких умовин треба було налагодити навчання дітвори й молоді. Їмость провадила вечірні українські школи, де діти вчилися писання й читання та співу. Збирала молоде жіництво, щоб створити з нього церковний хор. У сестрицтвах при церкві працювала для добра парохії, щоб у часах депресії виплачувати довги. Вже й не згадуючи про всі парохіальні імпрези, як Українські Дні та „Дні Семінарії“. Тут треба було допильнувати програми, вкладаючи всі сили в її підготову.

Багато парохій перейшов о. Уляницький за час свого душпастирства, а з ним усюди працювала його дружина. Єдиною винагородою їй — були подяки матерів, що раділи виступами дітей. За її спонукую діти придбали народні строї і коли вони з піснею машерували містом, тоді з гордістю відчували батьки, що їх діти — не гірші, а кращі від інших.

Багато сил і труду вимагала ця робота. Господь Бог поблагословив подружжя чотирма дітьми й їх старались виховати в патріотичному дусі. Син Роман є лікарем, а дочки вже заснували свої родини. Виховані в любові до української пісні й під впливом традицій, старались матері допомагати.

Сімдесят'ят літ завершилось невтомній трудовищі. Стареньке подружжя Уляницьких проживає у Філадельфії, де їмость доглядає неміч-

ного чоловіка. Та замилування до традиції в неї однаково сильне. Коли почула про нашу Музейну Збірку й обрядове печиво, спекла і принесла нам чудову паску з околиць Надвірної. На рум'яній поверхні її, переділеній плетеним хрестом, гніздяться маленькі пташки, спечені з пісного, а тому яснішого тіста. Чудова картина!

— Нелегко було її замісити, — розказує їмость. — Вже не маю такої сили, як давніше. Але хочу причинитись до вашої збірки таким печивом, як його робили в нас 50 літ тому...

Щира дяка Вам, їмосте-піонерко, за цей дар!

ПОДЯКА

Оцим складаю сердечну подяку усім дорогим Союзникам, що в часі моєї хвороби виявили так багато серця й потіхи та приязні для мене та жертвую 10 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої.

Оксана Рак
голова Окр. Ради СВА
у Нью Йорку

ЗАМІСТЬ ПОДАРУНКУ

для новонародженої донечки нашої членки п-ні Ременюк переслаємо 4 дол. на фонд „Мати й Дитина“.

Управа 29 Відділу СВА
в Шикаго

МОЛОДЕЧІ ВІДДІЛИ СВА

Програма Союзу Українок Америки має притягаючу силу. Молоде жіноцтво, що вже виросло в Америці, знаходить собі поле праці і завдання в його рамках. До існуючих уже Відділів недавно тому прибув новий 46 у Рочестері, Н. Й. Його Управа заявила, що членство хоче поглиблювати своє знання історії й літератури України, а також зацікавлене в різних ділянках народного мистецтва.

Молодечими Відділами, в яких вік більшості членства не переступає 35 років, опікується п-ні Варка Бачинська, референтка молодечих Відділів у Головній Управі.

П-ні Стефанія й о. Антонін Уляницькі з Філадельфії

Mrs. Stefania and Rev. Antonin Ulanysky of Philadelphia. Mrs. Ulanysky made the traditional Easter bread on our cover

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могили бл. п. Стефанії Посацької, матері п-ні Ірини Загаляк, бл. п. інж. Ореста Семчишина, чоловіка п-ні Тетяни Семчишин, бл. п. д-ра Леоніда Соневицького, сина п-ні Ольги Соневицької і бл. п. о. Михайла Городиського, батька п-ні Ірини Іванчишин складає 15 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

82 Відділ СВА ім. Олени Пчілки в Бронксі, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Антоніни Задорецької складаємо 16 дол. на Укр. Кат. Університет у Римі

Членки 33 Відділу СВА в Клівленді

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу дорогої тети бл. п. Олександри Ставничої складаємо 50 дол. на Осередок НТШ в Сарселі.

Володимира і Микола Ценки
Ірина і Василь Кушмелини
Олексій Гардецький

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олександри Ставничої складає 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Лідія Бурачинська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогого сина Романа складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Станіслава Гребеняк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу п-ні Антоніни Задорецької складають 10 дол. на Фонд Бабусі

Дарія і Ярослав Говиківичі

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БРУКЛИН, Н. Й.

Ділимось сумною вісткою з членством США, що в останньому часі відійшли у вічність три наші членки. З великим жалем попрощали ми їх!

Дня 17. серпня 1966 р. упокоїлася в Бозі бл. п. **Анастасія Безкорвайна-Саварин** у віці 78 р. Походила з с. Зборів, пов. Тернопіль. До Америки приїхала у 1913 році і вийшла заміж за Матвія Безкорвайного. Господь поблагословив подружжя двома синами й донею. Стала виховувати їх на свідомих українців. Та життя не щадило бл. п. Анастасії важких ударів. У розквіті сил помер її чоловік і вона продовжувала виховування дітей сама. Коли вже діти підросли, вона вийшла заміж удруге за М. Саварина. Та знов прийшлося їй пережити смерть одного з синів, а згодом і дочки. Полишилися сиротами внуки й бл. п. Анастасія боліла їх нещастям. А 30. липня 1966 р. помер її другий чоловік М. Саварин. Цього останнього удару не витримав кволий організм і за два тижні пізніше перестало битись її серце. Полишила у важкому смутку сина Богдана, невістку, що є членкою 72 Відділу США, п'ятеро внуків і одного правнука. Похорон відбувся 20. серпня 1966. Членки Відділу віддали їй останню прислугу, стоячи в жалобних лентах при домовині.

Дня 5. листопада 1966 р. попрощала цей світ бл. п. **Марія Савка**. Народилася 20. серпня 1884 р. До Америки приїхала в 1904 р. Була довголітньою членкою нашого Відділу. Полишила у смутку одного сина, дві дочки, чотирьох унуків і п'ять правнуків. Похоронна відправа відбулась 20. листопада в українській католицькій церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Лонг Айленді.

Дня 6. листопада 1966 р. відійшла у вічність бл. п. **Єва Дахновська** у віці 73 р. Походила з с. Топорів, пов. Сокаль, Зах. Україна. До Америки приїхала у 1916 р. Була доброю й довголітньою членкою нашого Відділу США. Поли-

Рік 50-ліття нашого революційного зриву повинен скріпити наше державницьке наставлення. У цьому році хочемо підтримати українську родину, оту основну клітину нашої громади. Тому впроваджуємо в кожен українську хату „Наше Життя“, носія ідей Союзу Українок Америки.

Наші пресові референтки й читачки Н. Ж. вже працюють над тим. Численні зголошення кажуть нам подякувати всім нашим приятелям та прихильникам.

Прохаємо й надалі поручати Наше Життя своячкам, сусідкам і знайомим. Впроваджуємо Наше Життя в кожен українську родину!

А на Великдень — даймо їм „писанку“ у формі передплати Н. Життя!

Придбали нових передлатниць в останньому часі:

Євгенія Бялий, Шикаго	1	Марія Комісар, Торонто	1
Флоренція Дорошенко, Ірвінгтон	1	Ольга Корж, Торонто	2
(28 Відд.)	1	Анна Кузишин, Гемилтон	2
Осипа Грем, Торонто	1	Стефанія Левченко, Денвер (75 В.)	2
Ольга Григорчак, Міннеаполіс	1	Катерина Пелешок, Нью Йорк (1 В.)	3
Ірина Гарасимів, Вотервліт	2	Ірина Пясецька, Нью Йорк (64 В.)	3
Павлина Гайдак, Ст. Пол	1	Михайліна Ставнича, Клівленд	1
Віра Гаврилів, Вест Гартфорд	1	Євстахія Шуган, Нью Йорк (64 В.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

шила у смутку дочку Теклю, двоє внуків і дальшу рідню. Похоронна відправа відбулася 9. листопада 1966 р. в українській церкві Св. Духа у Брукліні. Членки Відділу віддали їй останню прислугу, стоячи в жалобних лентах при домовині.

Спіть, дорогі Сестри, нехай земля Вашингтона буде Вам легкою!

Марія Стефанишин
прес. реф. 21 Відділу США

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимось сумною вісткою з членством США, що 10. жовтня 1966 р. попрощала цей світ по довгій і важкій недужі бл. п. **Ірина Чапак-Хомик**. Походила з с. Годів, пов. Зборів, Зах. Україна. Була довголітньою членкою нашого Відділу, яку всі любили за її лагідну і веселу вдачу. Прожила 72 роки і полишила у важкому смутку чоловіка Михайла Хомика, сина Михайла Чапака, дочку Марію Попик, зятя Михайла Попика й одного внука.

Похорон відбувся 13. жовтня 1966 р. з церкви Непор. Зачаття на цвинтар Мавнт Олівет. Членки 5 Відділу США численно провели Покійну на вічний спочинок. На цвинтарі попрощала Покійну п-ні Феса Сіділо, яка промовила з великим жалем і півчуттям.

Спи спокійно, дорога Союзяно,

а прибрана земля нехай буде Тобі легкою! Вічна Пам'ять!

Софія Граб
секретарка 5 Відділу США
у Дітройті

НЬО ЙОРК, Н. Й.

Ділимось сумною вісткою з членством США, що дня 17. листопада 1966 р. відійшла у вічність бл. п. **Анна Кіт**, членка нашого Відділу. Походила з с. Городи Славичі, пов. Бібрка, Зах. Україна. Була членкою нашого Відділу від 1925 р. значить від самого початку. Всі обов'язки виконувала чесно й солідно. Полишила у глибокому смутку двох синів, одну дочку і 8 внуків. Сумують за нею приятелі, а головню членки 3 Відділу США, що такі довгі роки з нею співпрацювали. Похорон відбувся 20. листопада 1966 р. з церкви св. Юра в Нью Йорку. Членки Відділу численно провели Покійну в останню дорогу.

Нехай вільна земля Вашингтона буде їй пером!

Управа 3 Відділу США
у Нью Йорку

ЩИРО СПІВЧУВАЄМО по втраті дорогого чоловіка й батька бл. п. **Осипа Цісика** та складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Люба і Василь Шот із синами

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ТРЕТЄ

Христос Воскрес!

Оцим стародавнім українським привітом вітаємо з нагоди радісних днів Воскресення Христового всі об'єднані в СФУЖО жіночі організації, разом з їх членством. Водночас пересилаємо теж радісне „Христос Воскрес!“ дорогим нашим сестрам, як і всьому многострадальному, але непоборному українському народові на рідних землях.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК, голова СФУЖО

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА
МАРІЯ КВІТКОВСЬКА
містоголови в ЗДА

ВАЛЕНТИНА ВОРОПАЙ
містоголови в Європі

СТЕФАНІЯ САВЧУК
МАРІЯ ДИМА
МАРІЯ СОЛОНИНКА
містоголови в Канаді

ОЛЬГА ГОРАЧУК
містоголови в Півд. Америці

ЛІДІЯ ГАЄВСЬКА-ДЕНЕС
містоголови в Австралії

Дві Сесії Суспільної Опіки

Щоб краще пізнати потреби й умовини нашої громади в країнах нового поселення й відповідно до того налагодити опіку над потребуєчними, референтура суспільної опіки СФУЖО, що її веде п-ні Євгенія Янківська в Торонто, Канада, творить Краєві Комісії Суспільної Опіки. До них входять референти сусп. опіки складових організацій СФУЖО і кооптовані члени-фахівці та знавці суспільної праці. Щоб навітлити цю ділянку та її проблеми — Комісії Суспільної Опіки відбувають окремі Сесії. І так Комісія Суспільної Опіки СФУЖО, що діє в Канаді і яку очолює п-ні Олександра Ковальська, провела 20. листопада 1966 р. Сесію, в якій взяли участь представниці жіночих організацій Канади, об'єднаних у СФУЖО, а до президії увійшли крім пп. Є. Янківської та О. Ковальської — голови цих організацій, а саме — пп. Стефанія Савчук (ОУК), п-ні Ірина Павликовська (ЛУКЖ), п-ні Марія Солонинка (ОЖ ЛВУ) і п-ні Катерина Кравс, почесна голова ЛУКЖ. У програмі Сесії крім доповідей

проф. Чумака „Вклад праці жіночих організацій у Суспільну Службу Українців Канади“ та п-ні Євгенії Янківської „Харитативна праця жіночих організацій у приміненні до канадських обставин“, панелю фахівців суспільної праці „Канадська суспільна опіка“, модератором якого була п-на Ольга Даниляк, а учасницями пп. Орися Буцик, Ганна Мармаш, і Тетяна Рогатинська, відбулось інтерв'ю і перегляд харитативної праці складових канадських організацій СФУЖО, що його провела голова Комісії п-ні О. Ковальська. Співучасницями інтерв'ю були голови пп. С. Савчук, І. Павликовська і М. Солонинка.

Доповіді та інтерв'ю ствердили великий вклад праці жіночих організацій в ділянці суспільної опіки, доказом чого цифри. Жіночі організації зібрали й видали на допомогу в Канаді 380.944.02 дол., а на допомогу в Європі 82,588.21 дол.

Рівнож стверджено потребу моральної піддержки для потребуєчих родин, для молоді, неохопле-

ної організаціями, потребу півосель для дітей у літі, а передусім потребу співпраці і фахового підходу молодих людей із фаховою освітою, щоб у цей спосіб включити українську спільноту в плян боротьби з убожеством, на яку канадський уряд з нагоди 100-ліття Канади призначив суму 115 мільйонів дол.

Провідною думкою Сесії було ствердження, що „змаг за фізичне і духове збереження кожної української одиниці й української спільноти в цілому повинен бути однією з основних гасел нашої зорганізованої громади“.

У днях 2. і 3. грудня 1966 р. відбулися в Дітройті Студійні Дні суспільної опіки СФУЖО в ЗДА. На Сесії доповідали — п-ні Марія Квітковська, голова Комісії Сусп. Опіки, Тетяна Рогатинська, Р. Гузар і М. Іванів про працю суспільної опіки жіночих організацій. Рівнож п-на Тетяна Рогатинська говорила про „Новий підхід до життєвих проблем“, а п-ні Євгенія Янківська про „Специфічні умови й можливості праці та використання засобів“. Пп. Олена Климишин і Дарія Бойчук подали висліді опитувань між молоддю, що їх провели з рамени Комісії Сусп. Опіки СФУЖО в ЗДА.

Студійні Дні сусп. опіки, проведені в Дітройті та Бюро Сусп. Опіки при ЗУАДКомітеті, що його провадить містоголови СФУЖО і почесна голова СУА п-ні Олена Лотоцька у Філадельфії, є великим кроком в напрямі зорганізування координаційного центру суспільної опіки в ЗДА з відділами в усіх українських осередках. Гуртки Добровільної Жіночої Служби могли б доповнити цю форму суспільної опіки та допомогли б охопити нею всю українську громаду.

В. Ц.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Гурток Книголюбів в Едмонтоні
Ukrainian Bookclub in Edmonton, Canada

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ В ЕДМОНТОНІ

Дня 26. вересня 1965 р. відбулись перші сходи Гуртка Книголюбів в Едмонтоні. На ці сходи явилось 11 членок і постановили такий Гурток оснувати. Від того часу членки сходяться щомісяця й обговорюють якусь намічену книжку. Впродовж 1965-66 р. Гурток прочитав усі книжки Ольги Мак, Віри Вовк і Докії Гуменної. З письменницями нав'язав письмовий зв'язок і закупив у них книжки.

Зовнішніх виступів цей Гурток не плянує. Улітку 1966 р. влаштував прогульку до Дромгелеру, а репортаж із цієї прогульки був уміщений у нашому журналі.

Сходи Гуртка відбуваються в приватних домах. Число членок зросло до 25, а головою Гуртка є незмінно д-р Марія Кейван.

ДО 8. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Повідомляємо всіх учасниць 8. Літературного Конкурсу СФУЖО, що реченець його, назначений на 31. березня ц. р. — пересувається на 31. травня 1967. Предметом Конкурсу є літературний есей, якого темою є твір жіночого пера або творчість української письменниці.

Конкурсні твори надсилати у 3-ох примірниках на адресу:

WFUWO
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

Конкурсні твори оцінить Мистецьке Жюрі у складі — д-р Марія Кобринська, Богдан Кравців і Галина Лашенко.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

Продовжуємо список членок-прихильниць, що вплатили свою вкладку у 1966 р. Початок списку появився в ч. 2, 1967 р.

Манківська Наталія, Мельник Бронислава, Мельник Емілія, Мельник Мар'яна, Мельничук Тетяна, Менцінська Марія, Міжорг. Жін. Комітет в Аргентині, Микитюк Емілія, Михайловська Анна, Михайлюк Дозя, Мудрик Анна, Мудрик Марія, Нагніт Дарія, Небелюк Надія, Негрич Марія, Носик Лідія, Олександрів Іван, Онисук Дарія, Онуфрик Софія, Павликівська Ірина, Паліїв Кекилія, Парій Агата, Пеленська Ірина, Пелешок Катерина, Підгайна Анна, Пиріг Анна, Проць Ольга, Пушкар Стефанія, Ратич Анна, Ребрик Ярослава, Ржепечька Марія, Романик Левка, Романчик-Ковальчук Анна, Савицька Стефанія, Савка Євгенія, Савчак Ярослава, Савчук Стефанія, Семютюк Саломея, Сенишин Галина, Сіякевич Марія, Сивуляк Анна, Скамай Арета, Слободян Марія, Слюзар Стефанія, Слюзар Леонія, Смішкевич Марія, Соколик-Бризгун Оксана, Солонинка Марія, Спольська Марія, Сохор Марія, Стецик Ірина, Стецишин Савеля, Струмінська Марія, Сум Стефанія, Татарська Марія, Таращук Олена, Терлецька Зиновія, Федейко Ольга, Федорик Ольга, Фесяк Стефанія, Ценко Володимира, Цісик Тетяна, Цибульська Дарія, Харак Ярослава, Харак Марія, Холевчук Марія, Хромовська Марія, Черниш Галина, Шах Дарія, Шиманська Ірина, Шпак-Прибитківська Емілія, Щербанюк Лідія, Юрчик Емілія, Утриско Галина; Яківчик Анна, Яківчик Ляриса, Янківська Євгенія, Ясінська Ольга.

НА ФОНД МІЖНАРОДНІХ ЗВ'ЯЗКІВ

На Фонд Міжнар. Зв'язків СФУЖО зложили свої пожертви: п-ні д-р Наталія Ішук 200 дол., Гурток Книголюбів у Шикаго 10 дол., 74 Відділ СУА в Шикаго 5 дол., Маргарита Жеребецька 10 дол., Мар'яна Мельник 5 дол., Емілія Прибитківська 5 дол. Щире Спасибі!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олександри з Дуткевичів Станічної, б. учительки гімназії в Яворові і Стрию, складаю 5 дол. на Вид. Фонд ім. Кекилії Гардецької.

Д-р Домна Ясінчук, Фінікс

ВІСТІ З СОЮЗУ УКРАЇНОК АРГЕНТИНИ

Наспіла вістка про відновлення діяльності Союзу Українок Аргентини. В останніх роках там діяв Міжорг. Жіночий Комітет, що об'єднував три жіночі угруповання для спільних акцій. А тепер Союз Українок Аргентини скликав заг. збори й вибрав таку Управу: д-р Лідія Макаруха-Іванницька, голова, Катерина Мурашко, місто голова, Ольга Бандура, секретарка, Ольга Котульська, заступниця, Анна Грех, скарбничка, Тамара Лівша, бібліотечарка. Вільними членами стали — Поліна Пйонтковська, Климента Атаманюк, Сіма Бугай, Катерина Гірик, Анна Бурбан. До Конгр. Комісії увійшли: Юлія Качанівська, Євгенія Іваник, Емілія Кропельницька. Дотеперішній голові Ніні Онацькій, що незмінно очолювала Союз Українок Аргентини впродовж 17 літ, признано почесне членство.

На сторонці здоров'я

Роман Міхняк

Приблизне денне харчування старших

В цій ділянці існує багата література. Спробую вибрати з неї два авторитетні голоси, доволі актуальні, що можуть послужити нам своїми вказівками. Це є книжки Вернера Коллата Werner Kol-lath, „Die Ordnung unserer Nah-rung“, Штуттгарт, 1955 і Генрі Шермана Henry C. Sherman, Ph. D., „Essentials of Nutrition“, Нью Йорк, 1952.

Згідно з книжкою Вернера Коллата старша людина повинна споживати:

На снідання — кашку з садовою, цитриновий сок (джус), сухі овочі, повний пшеничний хліб з маслом, помідор, сир, мед. Чай із ягід шипшини (дикої троянди), або м'ятний.

На полуденок (ланч) — сира горошина, картопля в лущині, маслянка.

На обід — садовина, повний пшеничний хліб із маслом, помідор, огірок, або редька, маслянка, або солодке молоко. Двічі тижнево м'ясо, печінка, риба.

За книжкою Генрі Шермана стравоспис старшої людини повинен так виглядати:

На снідання — диня або помаранчевий, чи з іншої садовини сок, кава, молоко, припечений хліб („товст“) з маслом, кашка з молоком, часом яйце з салом (бейконом).

На полуденок — юшка з городини, овочеві соки й садовина, лосось, картопля, зелений біб, потім чеколядова бабка. Або: курятина, салера, салата, морозиво. Пити молоко, або каву.

На обід — помідоровий сок, смажене яйце, картопля, горох і капуста, хліб із маслом, печена бабка, помаранчі.

В обох випадках пожива різно-родна, має багато городини, садовини, молока та вітамін.

До цих стравосписів є ще загальні зав'язки, що збігаються в

обох авторів. А саме — масла вживати в мінімальній кількості, а замість кави поручається пити худе молоко.

Отак накреслена приблизна дієта старшої людини. Звісно її можна змінювати до вподоби, заступаючи одні харчі іншими. Однак не збільшувати кількості страв та не заступати їх тяжкостворними чи пікантними.

Окрему увагу треба приділити сніданкові. Без доброго сніданку трудно організмові одержати призначену денну кількість поживи. Кожен член родини повинен забезпечити собі цю підставу, коли хоче добре почати свою денну працю. Добре снідання повинно покрити $\frac{1}{3}$, або $\frac{1}{4}$ денного запотребування в кальорії, білки й інші складники поживи. Так твердить Фредрік Стар у своїй книжці „Eating for Good Health“, Garden City, N. Y., 1964

Звичайно старші люди побирають забагато кальорій, а рівночасно фізично менш активні і це стає причиною поважних недомагань.

У віці 40—50 років слід зменшити кількість кальорій на 10%, а в 70-му році життя на 30% при нормальній вазі тіла. Треба собі самому унормувати кількість кальорій, залежно від способу життя.

У старших роках зберегти таку вагу, як ми мали у віці 25—30 літ. The Food & Nutrition Board подає приклад: жінка 65 літ, що важить 128 ф., потребує 1.800 кальорій денно, а потребувала 2.300 кальорій у віці 25 літ. Нормальна дієта для мужчин у старших роках повинна мати 2.400 кальорій денно при уміркованій фізичній праці.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

Куховарські назви

Кабак, див. гарбуз (Pumpkin).

Кабачок, -и, гор. (Squash). Невеликі гарбузи, що їх уживається вареними, смаженими й начинюваними. Відміни: к. грецький, італійський, англійський і кабачок-кривошийка.

Кава, росл. напій з окропу і з висушених, підсмажених і змелених зерен кавового дерева. Кавовий.

Кавун, гор. (Watermelon). Уживається в сирому стані. Можна квасити. Кавунювий.

Кав'яр, див. ікра.

Кагар, червоне французьке солодке вино.

Казеїна, казеїн, хем. білкова частина молока, що з неї при скисанні утворюється сир.

Каймак (тюр.) — сир чи вершки з пареного молока на Сході.

Кайенський перець, гор. міцний, червоний перець із Півд. Америки. До їжі вживаються свіжі й висушені плоди і насіння.

Какао, росл. До їжі вживається змелене на порошок насіння з вічно зеленого какаоового дерева, що росте в тропічній Америці. З цього порошку виробляють какао-напій і шоколяду.

Калач — рід традиційного печива.

Каліна — росл. Має їстівні червоні ягоди.

Каліняник — хліб або пиріг з ягодами калини.

Калінівка — наливка з ягід калини. **Калинняк**.

Калган, -у або перстач прямиий, росл. використовується для наливки (Galín-gale).

Калганівка — наливка з калгану.

Каляріпа, гор. (калярєпа, кольрабі).

Каляфйор, гор. див. цвітна капуста.

Кальвіл (фр.) — сорт яблук.

Кальмари — головоногі їстівні моллюски.

Кальорія — 1. Одиниця тепла у фізиці; 2. Одиниця тепла для вимірювання енергії, продукуваної в тілі при спалюванні їжі.

Користаймо з досвіду

Марія Ганіна

Святочне печиво

Вже в часі Великого Посту господині продумують над ним. Адже святочне печиво — це велика проба уміння кожної господині. Отже треба постарати якнайкращих складників та й уложити п'яні, що саме треба спекти.

На центральних землях України (а я родом із Києва) приготувалось на Великодні свята багато різноманітного печива. Та були обрядові речі, що були обов'язкові, а саме — паска печена й паска сирна. Пекли також інше печиво, як баби з добірного тіста, пиріжки з різними начинками, французьке тісто й торти. Залезало від охоти й спростоги господині та звичаїв у кожному домі.

Та найбільш поширене було печиво з дріжджевого тіста. Пухка, гарно спечена паска чи баба — це були гордощі кожної господині. Тому, коли хочемо зберегти традиційні звичаї в часі свят, без цього печива нам не обійтись. Дарма, що дріжджеве печиво трудніше, як якінебудь торти чи тістечка. Бо ж забирає більше часу і сил! Але яка це гордість — спекти добру паску чи бабу й понести її святити!

Для печива треба добирати добрі складники. З усіх родів борошна (муки) тут найкраще годиться Gold Medal. Перед замісом її треба пересіяти, щоб вона захопила якнайбільше кисня. Слід уживати дріжджі тільки свіжі, бо сухі дріжджі для печива менше відповідні. Пам'ятати, щоб усі складники мали однакову кімнатну температуру.

Мішення тіста вимагає також уміння й уваги. Рухи повинні бути рівномірні, радше повільні, ніж скорі. Охоплювати ними якнайбільше тіста, щоб кожна його частина добре перейшла рухом. Пам'ятати, що розтоплене масло, що його вливаемо наприкінці, повинно бути тепле. Час мішення залежить від кількості борошна й ін-

ших складників. Але тісто тоді замішене, коли відстає від рук.

Дріжджеве тісто сходить раз або й двічі. Тоді ставимо його в кухні в теплу місці, щоб воно краще піросло. Також при виробованні пасок не сміє бути протягу чи холоду.

Всаджуємо паску до вигрітої печі. Температура печі 350 ст., а час печення залежить від величини паски.

Нижче подаю приписи на це обрядове печиво. Вони походять ще з рідного краю, як їх колись уживала моя мати й бабуня. Але тепер я достосувала їх до можливостей і складників цієї землі.

Паска звичайна

Потрібно:

- 2½ горнятка теплого молока
- 4 горнятка борошна (муки)
- 15 жовтків
- 1 горнятко цукру
- ¼ горнятка розтопленого масла
- 2 унції (4 кубики) дріжджів
- ½ горнятка родзинки
- запах (окрім цитринової шкірки може бути запах рому або мигдальний)

Тепле молоко змішати з 2 горнятками добре пересіяного борошна, додати розмочені в теплу молоці дріжджі, добре вимішати, накрити і поставити в тепле місце, щоб сходило.

Втерти жовтки з цукром аж збілюють. Коли розчина зійде, додати до неї жовтки, трохи солі, решту борошна. Місити 40—45 хвилин, додаючи по трохи розтопленого теплого масла. Коли вже майже готове, додати родзинки і запах (терта цитринова шкірка), добре вимісити ще 5 хвилин, накрити і поставити в тепле місце. Тісто має бути середнє, не туге і не м'яке.

Коли тісто добре підійде (майже двічі стільки), виїняти на стільницю, поділити на відповідну до форм кількість, підсипати тро-

хи борошна, трохи помісити кожен кусник і лишити на стільниці, щоб ще раз підійшло. Коли тісто добре підійде, накласти до форми, щоб виповнило одну третину її.

Знов поставити в теплу місці, щоб підійшло, помастити жовтком і вставити до вигрітої печі. Пекти одну годину при температурі 350 ст., після першої пів години температуру зменшити.

Примітка: Кількість борошна (4 горнятка) подана лиш приблизно. Щойно при мішенні зауважуємо, чи тісто відповідно густе, а тоді можна трохи муки додати. Кількості не можна точно визначити, бо цей досвід здобувається вправою.

Паска вибаглива (баба)

Потрібно:

- 4 горнятка борошна (муки)
- 2 горнятка жовтків
- ¾ горнятка цукру
- 1½ горнятка молока
- 1 горнятко коров'ячого масла
- 2½ унції або 5 кубиків свіжих дріжджів
- 2 ложки білих родзинок
- шкірка з однієї цитрини
- запах (мала пляшечка рому)

Горнятко добре пересіяного борошна змішати з горнятком гарячого молока. Мішати так довго, поки не буде грудок але буде ще трохи тепле. Додати до того 5 кубиків свіжих, розмочених у теплу молоці дріжджів. Добре вимішати, накрити і поставити в тепле місце, щоб сходило.

Два горнятка жовтків добре втерти на мішалі з 3/4 горнятком цукру, аж збілюють. Коли розчина підніметься, додати жовтки, трохи солі, горнятко теплого, розтопленого масла, 2 ложки білих родзинок (перебраних, вимитих і висушених), шкірку з однієї цитрини, втерту на терці, малу пляшечку рому або іншого запаху і 3 горнятка добре пересіяного борошна. Родзинки додавати на останку, коли вже тісто вимішене. Треба лиш змішати його з родзинками.

Тісто можна вибивати дерев'яною лопаткою, але краще місити рукою, щоб воно не захолонуло. Місити не менше години. Коли почне відставати від рук, добре накрити і поставити в тепле місце, (Докінчення на ст. 18-ій)

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАЙМО ДЛЯ ДІТВОРИ

Кожна мати хоче причепурити своє малятко. А чим можна це краще зробити, як не вишивкою?

Тому слід уже подумати про підготову вишиваного вбрання. Адже

Вбрання для сестрички і братика
Children's dress can be embroidered

весна вже всміхається до нас, а там і літо нагряне. Як гарно зацвіте тоді вишивка на дитячому вбранні!

1. Для братика і сестрички:

а) Суконка для дівчинки з легкого вовняного матеріалу голубої краски. Станик застібується ззаду, спідничка поширена чотирма складками. Зпереду невелика пазушка зав'язується стрічкою. Вишивка вміщена двома смугами на станику.

б) Вбрання для хлопчика складається з білої поверхньої сорочки і чорних штанців. Сорочка може бути з ситцю, полотна або з воалю. Роз-

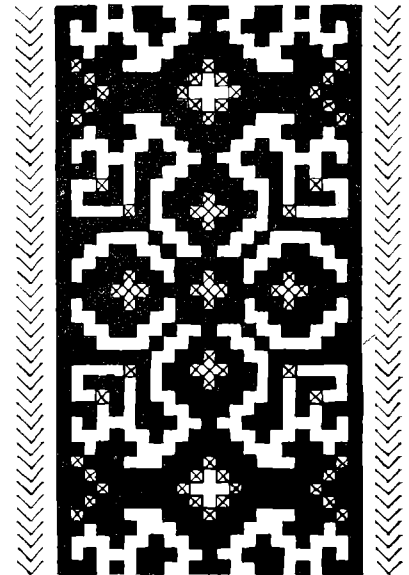
різ пазушки доволі довгий і обведений з обох боків вузьким узором. Так само рукавці.

2. Їх троє:

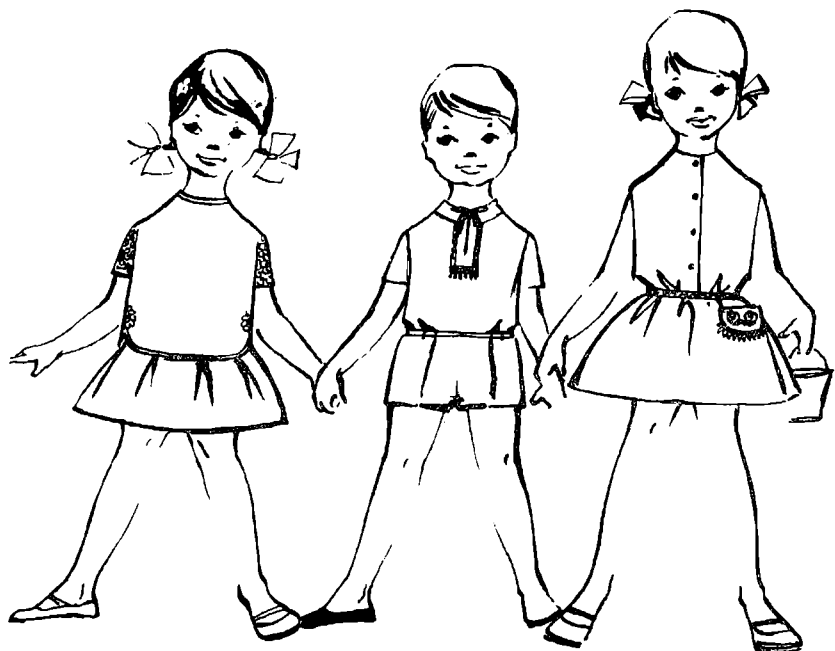
а) Для найменшої зладимо костюмову суконочку у двох кольорах. Станичок може бути голубий, а спідничка темно-синя, або станичок бежовий, а спідничка брунатна. Застібуються ззаду. На рукавцях станичка збоку приміщені мотиви вишивки.

б) Скромне вбрання для хлопчика. Блузочка з білого полотна, штани темної вовни. Сорочка пристібнута в поясі. Пазушка обведена скромним узором.

в) Для найстаршої суконочка має незвичну прикрасу. Гладка ясно-брунатна тканина, зібрана у прямий станичок і широкую, морщену спідничку. Поясок і кишенька вишиті кольоровими волічками.

Взір для суконочки
Design for the girl's dress

Троє діток можна також убрати у вишиване вбрання

СВЯТОЧНЕ ПЕЧИВО

(Докінчення зі ст 16-ої)

щоб сходило. Коли добре підійде, місити ще пів години, знов добре накрити і поставити в тепле місце. Тісто має бути таке рідке, щоб його наливати до форм.

Форми добре вимастити маслом або іншим товщем (кріско), обсіпати борошном і наливати тіста до третини форми. Знов поставити в тепле місце, почекати, щоб виростло вдвічі. Коли тісто вже підійшло, помастити його розбитим жовтком і дуже обережно поставити до вигрітої печі.

Пекти одну годину, спершу при температурі 350 ст. Приблизно через пів години вогонь зменшити на 325 ст., а як треба, то й на 300 ст. Щоб верх баби не дуже запікся, то коли зарум'яниться, накрити її мокрим чистим папером.

Обертати в печі дуже обережно, щоб тісто не сіло. Також виймати треба дуже обережно. Пробувати чи готове так само, як кожне тісто, при помочі зубочистки. Якщо поколовши в кількох місцях (краще колоти з боків) деревинка вийде сухою, значить — баба готова.

Вийнявши, треба покласти на чомусь м'якому боком і обертати кожних 10 хвилин, щоб баба не деформувалась.

Примітка: Перед печенням слід випробувати дріжджі. Це значить — розвести їх у теплому молоці, додати ложечку борошна і пів ложки цукру. Коли добре підходять, тоді годяться.

Порадник

нар. мистецтва

ЧИ СЛІД ВИВОДИТИ ГАГІЛКИ БОСОНІЖ?

Під час однієї Великодньої зустрічі я бачила, що дівчата танцювали гагілки босі. Я ніколи не бачила в рідному краю, щоб дівчата босі танцювали або босоніж виводили гагілки. Весняна пора в нас досить зимна та ще й на вільному повітрі коло церкви. Всі старались про нове взуття на ці свята. Та й у гагілці співається: „Чому, Галло, не танцюєш... бо не

маю черевичків“, або „На жучкові черевички, а сам жучок невеликий“...

Олена Господаревська
пресова реф. 48 Відділу СУА

Ваша заввага перекликується з листом п-ні Ніни Коваленко з Н. Ж. ч. 1, 1967. Вона теж вказує на те, що в Україні широко вживали черевички та без них не могли пускатися в танець. А те саме стосується й до гагілок. Це ж весняний танок молоді та ще й під час свят, коли то кожен хотів якнайкраще зодягнутися.

Але треба розуміти й організаторів Великодньої імпрези, на яку натякаєте. Вивчаючи з дівчатами гагілки, вони напевне обдумували й стилеві строї. А тут виявився брак чобіток чи звичайних півчеревичків! Отже й тому придумали танок босоніж, щоб уникнути тих „лодочок“ чи „голоп'яток“, в яких дівчата могли б виступити. Це було безумовно кращою розв'язкою. Але все ж таки не зовсім стилевою. Бо до повного стилевого строю належать чобітки або півчеревички і до того ми повинні змагати. Адже хочемо вірно і стилево відтворювати наші сряди. Ред.

Городничий порадник

БУЗОК УСИХАЄ

Прошу написати пораду, що робити, коли куц бузку всихає?

Читачка зі стею Нью Йорк

Бузок належить до найбільш витривалих кущів у наших городах. Коли куц всихає, то це знак, що його напала хвороба *Pseudomonas syringa*. Це трапляється при бузках, що посаджені на підмоклому ґрунті. Такий ґрунт треба би здренувати, а коли це неможливе, тоді треба зрізати куц. Опрыскування мідяним препаратом може стримати хворобу, але не запобіжить їй.

АФРИКАНСЬКИЙ ФІЯЛОК НЕ ЦВІТЕ

Чому вже другий рік не цвіте мій африканський фіялок? А також прошу порадити чи аспарагус потребує більше сонця чи воліє більше тіні й вогкості. Читачка з Каліфорнії

Африканський фіялок не цвіте, бо не має відповідної землі, або його земля у вазонку вже виснажена. Він дуже вибагливий на ґрунт, потребує

землі з листя і торфу. Підливати слід лиш вистоялою водою. Уважати, щоб ніодна крапля води не впала на листок або „серце“ рослини. Угноювати від квітня до вересня спеціальним погноєм, що його можна дістати в городничих крамницях. Спосіб ужиття знайдете на опакуванні і його треба дуже точно придержуватись.

Аспарагус потребує ясного місяця. Улітку найкраще почуввається надворі, в городі або на балконі. У темній кімнаті чи в пивниці його шпильки жовкнуть і опадають.

Роман Коцик

КОСМЕТИЧНИЙ ПОРАДНИК

З приємністю читаю Ваш журнал, а особливо цікаво читати мені косметичні поради в листопадовому числі. Ідеться про припис проти луски у волоссі. Ціла рецепта була подана в метричній системі. Тоді означення ваги слід було подати gm, а не gr, що означає grain, grains. Тому подаю припис так, як він повинен звучати:

Acid Salicylic 4.0 Gm (або g), не gr
Resorcini 2.0 Gm
Tinc. Benzoic 4.0 ml
Spiritus Vino 200.0 ml а не gr

Живемо в країнах, де метрична і т. зв. „imperial“ системи є офіційно прийняті і внаслідок неправильних скорочень може часом вийти непорозуміння, тому що 1 грам дорівнює приблизно 15 grains. Також радяла б я вживати Tinct. Benzoic Simple, бо вона не така липка, як Tincture Benzoic Compound. Коли не зазначено, яку вибирати, тоді можна вживати одну або другу.

Подаю також один припис проти луски у волоссі, може хтось схоче з того скористати.

Acid Salicylic 3 g
Resorcinol 6 g
Alcohol 95% 75 ml
Water Dist. q.s. ad 200 ml

Натирати один раз денно.

Оленка Стадник, Едмонтон

~~~~~

Гігієнічні й сучасні приписи

НАТАЛІЇ КОСТЕЦЬКОЇ

Овочі й городина

можна замовляти в Централі СУА

Ціна 60 ц.

~~~~~

- Ukrainian Woman -

UKRAINIAN WORLD CONGRESS

The manifesto of the Pan-American Ukrainian Conference made it official on January 20, 1967: the World Congress of Free Ukrainians will be held in November in New York City.

This Congress, called on the 50th anniversary of the Ukrainian national revolution, will reflect the thinking and the ideas of our community Churches and delegates of Ukrainian central representative organizations in the Free World, as well as representatives of Ukrainian political parties and many American and foreign friends.

At long last Ukrainians will have the opportunity to manifest their unity, to voice their desire to be free of Moscow's tyranny, and to renew and strengthen the struggle for independence. The manifesto of the Pan-American Conference expresses it best by stating that "the will and desire of the Ukrainian people to be masters in their own, free, and sovereign land remains unshaken."

Ukrainian women are deeply interested in this event. The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFU-WO) is planning a special session during the Congress. It is up to us to prepare for it by discussing beforehand the ideas we would like to submit, by choosing our representatives, and by preparing for the financial expenses which will be required. Because the Congress will be held in the United States we will have the opportunity to serve as hostesses to many Ukrainians from other countries who will be attending the Congress. To put our best foot forward, we must begin our preparations for the Congress today.

Two good talkers . . . not worth one good listener.

Chinese Proverb

Easter Breakfast

For many Ukrainian families the Easter breakfast has lost its significance. The only remaining attraction seems to lie in the somewhat unusual foods, which, to add to the interest, are blessed in church. For our ancestors, however, the Easter breakfast was a revered family tradition. Just as the Christmas Eve supper united the entire family in a spirit of solemnity, so the Easter breakfast was a major family event. The food was blessed, and old folk customs and beliefs added to the significance.

Traditionally, the Easter foods consisted of the "paska" or "Babka" (Easter bread), ham or sausage, cheese, butter, and a few eggs. These were basic foods which were found in every Easter basket, but other foods also found their way into the Easter menu: cheese "paskas," cheese cakes, roast suckling pigs, tortes, and other delicacies as well.

The foods were taken to church to be blessed in baskets. In the mountains these were made from thin strips of wood, while everywhere else they were made from reeds. The baskets served one purpose only and were not used at any other time during the year. The basket was lined with an embroidered cloth or towel, which was later carefully wrapped around the food. The basket was uncovered only for the priest's blessing.

When the master and mistress of the household returned home with the blessed food, they first carried it around the entire household. The food was then brought into the house, all the members of the family stood up, and the mistress lighted the ceremonial candle. The master greeted the family with the traditional "Christ is Risen," and

was answered in turn "Indeed, He is Risen". Then the master carried the basket with the blessed food through every room of the house in order to impart a festive air to the entire house. When he returned to the dining room, he touched the forehead of each child with the basket before placing it on the table. The mistress then uncovered the basket and placed the food on the table.

This was the signal for the entire family to sit down at the table, with the father and mother in the place of honor. Even infants were brought to the table, for this was a special occasion. A place was left for the deceased of the family, for it was believed that they visited the household at this time.

After prayer, the father sliced the blessed eggs into as many quarters as there were members in the family. Taking the first quarter he invited each family member to take a portion, greeting each with the Easter greeting. He was answered in turn as each member of the family partook of the blessed egg. Then the mother cut the "paska" and served each family member. Next the father poured himself a drink and toasted the dead souls. The mother and grown children joined in the toast. The other breakfast foods were then served in turn, and the breakfast progressed solemnly.

Leftovers from the meal were never thrown out as were ordinary leftovers. They were either fed to the cattle or buried in the garden to bless the ground. This was motivated by a profound belief in the power of blessed food.

We, too, can make Easter breakfast a happy and festive occasion if we only realize its special significance for ourselves and our family. This fam-

What to Read About Ukrainians

by Marty

The month of March is associated by Ukrainians throughout the world with celebrations in honor of Taras Shevchenko. Shevchenko's place is unique among poets. The reverence accorded him by his nation has few parallels in the world's literature. Shevchenko's poetry, indeed, his very name, are capable of arousing a patriotic sentiment in persons of opposite political ideologies, of different socioeconomic and educational backgrounds. He is, indeed, a major unifying force for Ukrainians everywhere.

Out of the rather extensive Shevchenko literature in English we would like to recommend to our readers at this time three Shevchenko publications — each valuable in its own right, each in its own way unique.

Mijakovskyy, V. and Shevelov, G. Y. (eds.) **Taras Shevchenko, 1814-1861, a Symposium**. Edited on behalf of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the United States. Slavistic Printings and Reprintings, edited by C. H. von Schooneveld, XXXI. 'S-Gravenhage: Mouton and Company, 1962. Pp. 302.

By far the most scholarly of all the English studies on Shevchenko, the Symposium presents nine essays by foremost Ukrainian Shevchenko scholars now in exile. The authors attempt "to present various aspects of Shevchenko's work and life as seen from a distance of a century." They deal with the sources of Shevchenko's world view, with the peculiarities of his poetry and painting, with his interests in the theatre, and his impact on later generations.

ily meal, shared in a true spirit of love and joy, will unite us with the world of our ancestors. Past and present, the old and the new will thus be blended in a beautiful and solemn ritual which will instill our families and ourselves with the true spirit of Easter.

Shevchenko, Taras. **The Poetical Works of Taras Shevchenko; the Kobzar**. Translated from the Ukrainian by C. H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell. Toronto, published for the Ukrainian Canadian Committee by University of Toronto Press, 1964. Pp. 563.

The most extensive collection of Shevchenko's poetry, newly translated into English. This edition includes all of the **Kobzar**; it has scholarly explanatory notes and some fifty pages of introductory material about the life and times of the poet. The translators succeed in conveying both the meaning and the spirit of Shevchenko's poetry. Unlike so many translations of Shevchenko these are in good, readable English verse, which is poetry in its own right.

Shevchenko, Taras. **Poems**. Literary editor, George S. N. Luckyj; art editor, Myron Levytsky. Munich, Molode Zhyttia, 1961. Pp. 116.

This beautiful de-luxe edition is a small, but precious selection of Shevchenko's poems, with parallel texts in Ukrainian, English, French and German. The volume is illustrated with excellent reproductions of Shevchenko's own paintings, most of which are in color. A gift edition par excellence — one that will be cherished for years to come by booklovers everywhere.

Though Shevchenko literature in English is relatively extensive, a good English biography of Shevchenko is conspicuous by its absence. All we have are a few biographical introductions in books which serve different purposes. It is ironic, indeed, that an American reader will be unable to find a book on the life of a poet whose sculptured likenesses he may have admired in Washington, Winnipeg, Cleveland, and even at Soyuzivka.

Garden flowers larger
Field flowers stronger.
Chinese proverb

OUR QUESTIONNAIRE

Recently our English-speaking Branches received two questionnaires, prepared and sent out by our Vice President, Mrs. Anastasia Volker, who is in charge of these Branches. The questionnaires are an important first step in obtaining information on the needs and wishes of these Branches.

One of the questionnaires (white) has a list of questions which serve an informational purpose. Number of members, current programs, Branch reports — all these are synonymous with the growth and development of each Branch. In answering these questions a Branch will give a fairly accurate picture of its strengths and weaknesses.

The second questionnaire (pink) is concerned with the aims and interests of the members. Multiple choice answers are provided to enable the members to select those which are most pertinent to their needs. For example, under "Types of programs" the following possibilities are included: Ukrainian topics, international affairs, parliamentary procedure, or community affairs.

The most challenging part of the questionnaire consists of questions about our community's 5 most pressing problems. It will undoubtedly be different to choose the most annoying problems from the large variety presented, but the choices named will largely influence their possible future solution.

The two questionnaires offer a wealth of interesting material. We need only your cooperation and good will to achieve what is planned: a good and complete program for our English-speaking Branches.

FROM LETTERS TO OUR LIFE

I would like to subscribe for six months to *Our Life* — *Nashe Zhittia*. A friend let me her copy which I enjoyed very much.

Yours truly,
Katherine Kasowski
Wilmington, Del.

UKRAINIAN WOMEN MARK JUBILEE

Ukrainian women in Manitoba and across Canada are observing a double anniversary this year: the granting of suffrage to women by the Manitoba Legislative Assembly in 1916, and the founding of the first Ukrainian Women's organization in Winnipeg, shortly thereafter.

The initial accomplishment of this association was to make possible the printing and distribution of thousands of special proclamations calling upon Ukrainian women to exercise their newly-won right by massive participation in the subsequent provincial elections, thus manifesting the maturity of progressive forces in their adopted country.

A jubilee publication is being prepared by Irene Knysh, writer and journalist.

(Courtesy of "Tribune," Winnipeg).

NEW UNWLA MEMBERS

Our Branches have notified us about new members who joined them in 1966. We are delighted to greet them in our big UNWLA family.

Branch 2 of UNWLA in Chester, Pa. announced the following new members:

Mesdames Donna Huzwa, Catherine Popek, Mary Rowlyk, Marieann Whalen.

Branch 53 in Long Island City announced Mrs. Anna Lykety as new member.

Branch 72 in New York City announced as new members: Mesdames Stephanie Kawszan, Maria O. Kindzerski and Mary Sass.

Glad to see all of you in the Ukrainian National Women's League.

NEW UNWLA BRANCH IN ROCHESTER, N. Y.

On January 29, 1967, a new Branch was created in Rochester, N. Y. It consists of 33 young women with Mrs. Luba Shmigel as President. The Branch received the number 46 and became the 8th member of the Regional Council.

Founders of the first Ukrainian Women's organization in Winnipeg examine a copy of their historic proclamation inviting women to exercise their newly acquired franchise 50 years ago. They are, seated from left, Anna Hgwirko, Victoria, B. C., Maria Boyaniwsky, first president, Mrs. Taras Ferley, first secretary, Francesca Bodnar and Marcella Taciuk. Back row: Mrs. Olha Arsenych, Seattle, Clementine Pasichniak, Mrs. N. V. Bahynsky, Maria Kowal and Anastasia Zubricki. Seated fourth from left is Irene Knysh, writer, who is compiling a jubilee publication. The picture was taken a few days ago, when the women visited Mrs. Ferley, 85, who is staying at the Arcadia Nursing Home. The book held by Maria Boyaniwsky is the first book containing the association's constitutions which were broad in scope.

UKRAINIAN DANCER AT RADIO CITY BALLET

Oksana Woynowska exhibited great aptitude for dancing while still a child. She received her musical education at the Musical Academy of Newark, and took ballet lessons with the noted Ukrainian ballerina Valentyna Pereyaslavets. Later she studied at the School of American Ballet under the famed balletmaster Balanchine. After completion of her studies she danced with the New York City Ballet.

The young ballerina has appeared with the New Jersey and Philadelphia Lyric Opera, and has toured with Kazan's interpretative dance ensemble. During the past year she has danced with the Radio City Ballet. The Ukrainian public has had the pleasure of seeing her perform at the New York World Fair, at "Soyuzivka," and the Literary Art Club.

OUR PRESIDENT IS PLANNING A TOUR

As usual, our President is planning a tour of a number of our Branches in the spring. This year the Chapters of the Eastern and Northern states will be visited. The tour will start May 7,

1967 and end June 4. Our President will meet the Board and members of each Branch and will hold a special meeting with the Regional Council in Utica, N. Y. In addition, Day Centers for children, located at Branch 19 in Amsterdam, N. Y., Branch 25 in Pawtucket, R. I., Branch 47 in Rochester, N. Y. and Branch 57 in Utica, N. Y. will be visited.

UNWLA EXHIBIT IN NEW YORK CITY

The UNWLA Exhibit of Ukrainian folk art is currently being prepared in the Ukrainian American Institute, 2 E. 79th St., New York City. Mrs. Myroslava Hordynska is in charge of the exhibits which will include rugs, embroidery, ceramics, tapestry and wood carvings. The opening is scheduled for April 7, 1967. A program of Ukrainian music will be featured and Ukrainian style refreshments will be served.

CORRECTION

In the December, 1966 issue of Our Life the interview of Olga Kupchin is erroneously signed. It was written by Mrs. Alexandra Riznyk. We apologize.

Ганна Черінь

Оце так заховав!

Івась приходив зі школи о пів до четвертої, а мама з роботи аж по п'ятій. Отже, більш ніж годину він „сам собі пан“, і ніхто його не глядить, як малу дитину. Бо хіба ж він і справді такий малий?! Йому вже минуло шість літ, і він вже дорослий — не даром же мама називає його козаком і не дозволяє плакати.

Під сорочкою в Івася висить ключ на шнурочку. Спочатку Івась хотів носити ключ, як дорослий, у кишені, але після того як втратив згубив ключа, мама таки добилась, щоб ключ, як намисто, повісив на Івасевій шиї. Івась дуже високо зашібав сорочину і уважав, щоб хлопці не побачили ключа та не взяли його на сміх. А потім побачив, що у кожного з-під коміра виглядає шнурок, та й зрозумів, що всі вони однакі.

Мама наказувала, щоб Івась просто зі школи ішов додому і нікуди не виходив.

— Приготуй лекції за той час: якраз як нікого нема вдома, тобі ніхто не заважатиме.

Івась пробував, але нічого з того не виходило: після школи хотілось переписати, а до того ж, як мама є, то можна її запитати, що те, та що це, і чи добре двійка закручена, і чи хвостик у літери „у“ не задовгий. А так — самий тільки Мурко в кутку дрімає, і нічого він тобі не порадить.

То ж як на дворі гарна погода, Івась вибігає побавитись. Старається далеко не заходити, але часом трапляється, що помандрує за кілька бльоків і трохи поблукає. Але покищо все було гаразд.

Так і сьогодні: надворі було чудово! Сніг і пухкий, і цупкий — саме добрий на снігову бабу. Або на снігового діда: баб нехай дівчата ліплять! Івась почав качати величезні снігові кулі — ледве міг їх зліпити до купи, але сніговик вийшов таки добрячий, статечний

і поважний, як поліцай, що часто проходив повз їхню хату. Івась дав снігодідові мітлу в руки і наказав добре скрізь позамітати.

— Ху, як же я напрацювався! — зауважив хлопець. — Так гаряче, що шнурок мені шию муляє. Ану, я його зніму! Потримай його, діду, поки я посковзаюся!

І Івась начепив ключа сніговикові на шию, а сам підстрибуючи побіг до сусідів на ковзанку. Там було кілька його приятелів, і в біганині Івасеві стало ще гарячіше. Добре було б скинути козушок — але ж мама не дозволяє!

— Юрку! Богдане! — почулося з сусідської хати: — Ідть обідати!

Хлопці побігли. „Це ж уже й мені час обідати“, — подумав Івась. — „Котра ж уже година? Коли Юрка й Богдана кличе мама на обід, то й моя вже вдома...“ — І він швидко побіг до сніговика по ключ.

А де ж той сніговик?.. Куди він помандрував?.. Ні сніговика, ні ключа... Тільки горбочок талого снігу, а з-під нього струмочок дзюркотить... Розтав сніговик і забрав Івасів ключ не знати куди...

Сумно подався Івась до хати... Задзвонив — ніхто не відповідає. О, і мами немає — а де ж вона?! Що з нею сталося?!

Ходить Івась по вулицях навколо бльоку і плаче, хоч і козак. Як стрічає кого із сусідів, питає, чи не бачили мами.

— А он вона йде! — сказала нарешті одна сусідка.

І справді, назустріч бігла мама. — Де це ти пропадаєш?! А я тебе скрізь шукала, вже і до школи ходила... Я свій ключ на роботі забула, та й не могла у хату ввійти. Бачиш, і мама може таке, як ти, зробити. Обое-рябое! Відчиняй же двері!

— Я... Мого ключа десь немає. Я його сніговикові дав на схован-

ку, а сніговик кудись утік — і ключа забрав...

— Теж знайшов схованку! Ти мені покажи, де той сніговик стояв?

— Отут...

Мама повела Івасика, куди тік струмочок. Ішли може два бльоки вздовж струмка, що вплив на вулицю і став великий, як річка. Аж недалеко від решітки, через яку вода стікає до підземелля, вони побачили Івасів ключ: він чудом зачепився за суху гілку, що стирчала поперек потічка, і червоний шнурок відразу дав себе пізнати.

— Є! Є мій ключ! — Радісно закричав Івась. — Але де ж сніговик? Він напевно помандрував підводним човном у підземелля.

ЮНИЙ МАЛЯР

В Івася у хаті,
Наче у майстерні:
Малюнки, плякати,
Мольберти модерні;
Фабри і полотна,
Прилади усякі.
Він — маляр-охотник,
Хвала йому й дяка!
Малює Шевченка,
Лесю Українку,
Петра Дорошенка,
Тараса Чупринку;
Дніпра краєвиди,
Прикарпаття гори,
Говерлю, Бескиди,
Мов живі, він творить.
Хоч Івась маленький,
Та маляр — великий.
Бог — володар всенний —
На цей труд покликав.
Слава ж маляреві
Івасеві малому!
Слава, чисть мистцеві
Юно-дорогому!

Петро Кізко

З б і р н и к
ЩЕБЕТАЛИ ПТАШЕЧКИ
Віршики, оповідання
Впорядкувала М. Юркевич
— Ціна 50 ц. —
Замовляти в Централі СУА

Дальші пригоди Зайчика Куцохвостого

І от, живе наш Куцохвостий на самоті, в гайочку та куцах. Лікує свій хворий хвостик, соромиться в товаристві показатись. О, як він кається за всі свої погані вчинки! Вони ж бо довели до того, що він став посміховищем серед тварин... А тут минають дні за днями — ба, навіть і місяці!

Аж одного дня почув у своїй криївці якийсь шелест. Злякався. Хотів скритися та спізнився, бо ось нагло з'явився перед ним молодий сернюк. У підскоках, веселий, як завжди. Поздоровкались. Сернюк приляг біля Куцохвостого та давай рознітувати про новини. А наш зайчик сумний та невеселий — не відповідає на запити, лише щось бурмотить під носом, ні це, ні те. Тоді сернюк:

— А ти чого голову звів, мов на похороні? Чував я, чував, різні слітки про твої пригоди-вигадки в селі. Та все це дурниці! Кинь — не журись!

— Гарні дурниці! А ось хвіст! Бач „куцохвостим“ назвали!

— Та що ти? А що ж то, лиш ти один маєш куций хвіст на світі? Та ось дивись: ми серни відомі лісові красуні, а хвостик у мене отіцький. Іншого не бажаю! Хто ж бо любить отих розбійників, що з хростами мов помело — лиса та вовка? А твій, бачу — відріс. Виглядає мов біла китичка. Ще краший, як був. Вір мені!

Так сернюк Куцохвостого розважав. І наш зайчик повеселів. Подумав він, подумав, а далі і каже:

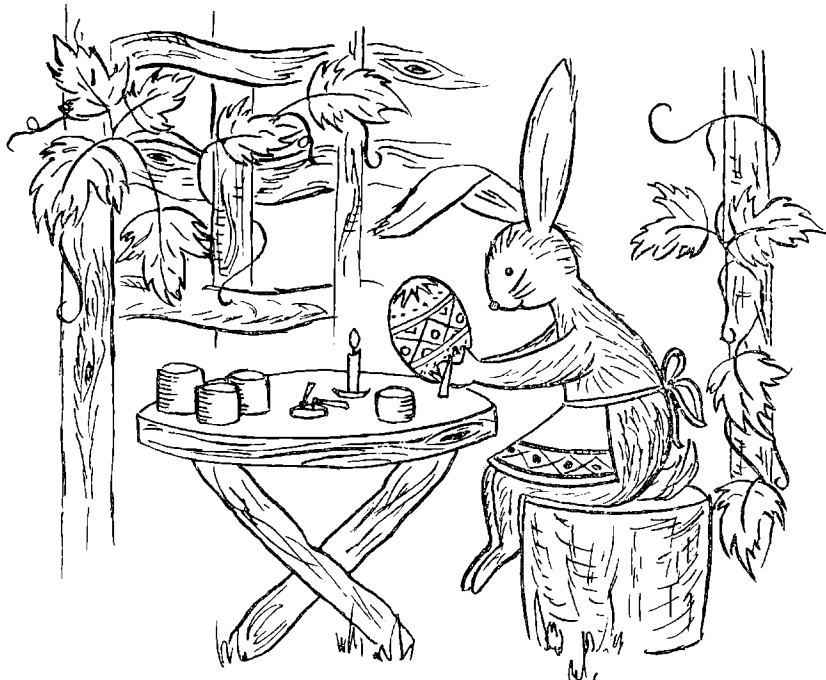
— Може твоя правда, друже. Годі мені довше в заперті сидіти. Час уже між люди! Бувай здоров, сусідо!

І як не дремене! Як не дасть ногам знати — та просто у своє село помчав, у сади і городи. А тут, яка краса! Та ж бо це вже весна крокує. Вже дерева дістали листочки, травичка зеленіє, квітки цвітуть.

Довго він не бачив цих місць. А які вони любі! Та й важко зідхнув: — Ой, наробив я тут шкоди колись! Але може тепер вдасться дещо виправити.

Тим часом настав вечір. Глянув

сюди-туди і здивувався: Чомусь то так пізно по хатах ще світиться? Став на задні лапки і заглянув з садку у низькі хатні віконця. І диво-дивне, що він у хатках побачив: Ото ж малі діти сплять. А скрізь при столах мами сидять і на білих яечках прерізними красками прекрасні узорі малюють. Тоді пригадав — ах, це певно на радість дітям писанки пишуть...

А тоді при світлі місяця став малювати крашанки.

Вкінці захотів ще побачити, що діється і на тому обійстю, де він колись такої шкоди наробив.

Глип-глип у вікна: Що це таке? І татко і діти сплять. Ніякої мами! Ніякого малювання! Ніяких яечок!

— Ах, у них певно немає мами! Стиснулось серце зайчиків. Важко задумався. Ні, цього не може бути! Певне завтра всі діти вибіжать на вулицю з писанками, а вони — сирітки, з порожніми ручками! Ні, і ні! цього не буде! Та й знайшов раду. Побіг до курника:

— Курочки, курочки! А нанесіть мені яечок! Бо справа така і така. Тай нанесли. Відтак побіг до маляра:

— Малярю, малярю! Справа важна — наглить! Подаруй мені

красок і кистку! Та й маляр подарував. А тоді при світлі місяця, в альтанці став малювати крашанки: і червоні, і сині, і зелені, і жовті. Відтак попідкидав їх між кущиками в садку.

Минуло багато часу, ба вже почало світати. Нагло ударив дзвін бам-бам! а від сторони церкви залунав спів: „Христос Воскрес!“ Зайчик схаменувся, бо тут же в садку почувався великий гармидер. То діти вбігли гурмою і тут же побачили крашанки, що блистіли у світлі сонечка різними кольора-

ми, мов дороге каміння.

Зайчик миттю заховався в хащах за альтанкою — хотів спостерігати, що то буде. Отож, коли вже визбирали крашанки, діти стали вгадувати, хто це міг їх так обдарувати? Дійшли до альтанки. Тут старша дівчинка крикнула:

— Знаю вже, знаю! Ось краска на столі! А ось сліди зайчикових лапок. Це він — він, наш любий, коханий зайчик! Так, так сказала.

О! яка радість! Все горе, вся зайчикова журба замінилась у щастя. Замурзаною від красок лабкою обтер сльозу з ока, сльозу радості. І заспівав собі:

„Гоя, гоя! — Аж тепер є воля моя!“

Тай вернувся у свояси. А біг так (Докінчення на обгортці)

Вісті з Централі

У березні 1967 р. минає 50 літ, як по Україні прокотився годин волі. На розвалинах царської імперії стихійно формувалось українське життя. Щоб зрозуміти хід подій та вклад українського жіноцтва у ці змагання, ми розіслали Відділам статтю **Зінаїди Мірної „Жінки в Українській Центральній Раді“**. На сходах Відділу радимо її відчитати й обговорити.

Округа Рочестеру повідомляє з радістю, що 29. січня 1967 удалось там згуртувати молоде жіноцтво й заснувати **новий Відділ**. Основні збори провела п-ні Марія Когутяк, голова Округ. Ради, а підготовою до них зайнялась п-ні Софія Онуфрик, містоголова Округ. Ради. До новозаснованого Відділу, що дістав пор. число 46, вступило 33 членки. Вітаємо новий молодечий Відділ і бажаємо успіху в праці!

Відділи вже починають надсилати свою належність за 1967 рік. Першим надіслав їй 4 Відділ СВА (Жін. Відділ Укр. Дем. Клубу) у Нью Йорку. Це доказ його **правильної господарки**, що бажає виконати свої зобов'язання на початку року. Радимо й іншим Відділам так впорядкувати свої фінанси.

Ширші сходи повинні бути упорядковані за певним пляном. Наперед ділова частина з біжучими справами, потім доповідь на якусь тему, а на кінець товариська розмова при чайку. Це дозволить виконати плян, а не втомить присутніх. Коли хвилево бракує доповіді, тоді можна відчитати передову з Нашого Життя і обговорити її.

Час від часу треба перевірити, чи всі членки Відділу мають **„відзнаки“**. Найкраще буде, коли на всіх зібраннях чи імпрезах Відділу членки носитимуть відзнаки. Це є зовнішній знак нашої приналежності до організації, якою ми гордимся. Замовляти їх можна в Централі СВА за ціну 1.50 дол.

Екзекутива СВА

чи ви приєднали в цьому році хоч о д н у передплатницю?

У 1966 р. приріст нашого членства був доволі гарний. Всюди прибули нові членки, а й засновано нові Відділи СВА. Вітаємо їх у нашій організованій сім'ї!

Візьмімо для прикладу округу Нью Йорку. Ця велика Округа (17 Відділів) працювала оживлено, щоб притягнути нових членок. Окрім того заснувала новий Відділ у Гартфордї (93 Відділ СВА), що вже гарно розпочав свою роботу.

Пригадуємо, що над цим треба невтомно далі працювати. Використовувати кожну нагоду, щоб заохочувати й приєднувати наших знайомих, приятельок, сусідок. Хочемо, щоб зростала в силу наша організація й її діло!

До Відділів СВА вступили в 1966 році:

1 ВІДДІЛ СВА, НЬО ЙОРК:

Марія Гаврилук
Гая Дармограй
Марія Зубрицька
Олена Куновська
Катерина Кушак
Євдокія Кріль
Ольга Нагірна
Люба Павлик
Марія Скафарик
Люба Ярема

35 ВІДДІЛ СВА, ОЗОН ПАРК:

Ольга Балук
Ангела Глухий

53 ВІДД. СВА, ЛОНГ АЙЛЕНД СІТІ:

Анна Ликтей

64 ВІДДІЛ СВА, НЬО ЙОРК:

Галина Бардаків
Олександра Ямрозик

72 ВІДДІЛ СВА, НЬО ЙОРК:

Стефанія Кавшан
Марія О. Кіндзерська
Мері Сасс
Софія Федоров

73 ВІДДІЛ СВА, БРІДЖПОРТ:

Регіна Благодатна
Ярослава Ковач
Анна Тарасюк

82 ВІДДІЛ СВА, БРОНКС:

Євгенія Баб'як
Євгенія Голят
Докія Жук
Юлія Криса
Галина Наконечна
Анна Політило
Ольга Соневицька

83 ВІДДІЛ СВА, НЬО ЙОРК:

Галина Титла
Дона Чехович-Калинич

93 ВІДДІЛ СВА, ГАРТФОРД, КОНН.:

Галина Баландюк
Марія Бандера
Стефанія Балко

Анна Будас
Євгенія Василенко
Юлія Вишневицька
Катря Гадзевич
Ірина Гарасимів
Кляра Гарасимів
Ольга Гафткович
Віра Гаврилів
Леся Детюк
Анна Дозорська
Н. Григоза
Марія Зень
Анна Крамар
Євгенія Ковальська
Люба Кінах
Ярослава Кукіль
Ольга Коршенюк
Олександра Крупа
Оксана Кузьма
Іванна Кирилик
Стефанія Кебуз
Дарія Литик
Анна Любинська
Ірина Левська
Казимира Логуш
Анастасія Мерещак
Юлія Масник
Ольга Мединська
Марія Нестерук
Катря Оприско
Анна Пришляк
Ольга Платош
Анна Печинська
Стефанія Павличко
Марія Полога
Ольга Пришляк
Стефанія Пришляк
Анна Радович
Анна Самофал
Катря Сторошук
Анна Сокольська
Ірина Скождополь
Мирослава Солук

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вечір Конкурсу СФУЖО

Коли членки нашого Гуртка Книголюбів довідалися, що Мистецьке Жюрі Сьомого Літературного Конкурсу СФУЖО на гумореску признало одну нагороду й два відзначення шिकाгов'янкам — рішили відзначити цю радісну подію імпрезою для ширшої публіки. Гурток Книголюбів запросив до співпраці Окружну Раду Відділів США і місцевий 12 Відділ Українського Золотого Хреста. „Як воно вийде?“ — хвилювались „Книголюбки“, або як нас жартом називають „Кни-голубки“. З Окр. Радою ми вже давали спільну імпрезу (Авторський Вечір і Виставку картин М. Ольшанської-Стефанович) і вийшло на славу, але все ж таки, як воно вийде втрійку? Даремне хвилювались. Вийшло, та ще й як! Ось, послушайте...

Окр. Рада США й Укр. Зол. Хрест радо відгукнулися на наше запрошення й почалась солідна підготовка до Літературного Вечора Сьомого Літературного Конкурсу СФУЖО для відзначення наших лавреаток. Появилися оголошення в пресі та радіо, у вітринах установ, книгарень і більших крамниць замайорили привабливі афіші, виголошено відповідну радієву гутірку в зв'язку з наміченою імпрезою, почались приготування для влаштування станку з призначеними до продажу книжками та, врешті, й за приготування буфету треба взятись — це ж бо немаловажна справа в таких випадках. Найбільше мороки було з устійненням дати Вечора. Хитрували та комбінували довго, аж врешті вибрали найскромнішу суботу (3 грудня 1966 р.), коли здавалось не було

Стефанія Стасишин
Галина Стасюк
Олександра Теслюк
Софія Туркало
Галина Тура
Марія Трисків
Марія Хриль
Надія Федитник
Ірина Чайковська
Кароліна Чубан
Юлія Якимів

ЕКЗЕКУТИВА США

намічених других імпрез. Одначе наша метрополія на імпрези дуже багата! „Нашу“ суботу таки заатакували різні панелі, забави і т. п. Але й тут якомсь наладалось. Усюди було публіки досить; мужчини, як звичайно, пішли політикувати, молодь — бавитись, а на нашому Вечорі публіка складалася переважно з жіноцтва.

Вечір відкрила голова Гуртка Книголюбів п-ні Уляна Терлецька, вітаючи лавреаток і гостей. Вона також розпочала програму відчитанням короткої історії Літ. Конкурсів СФУЖО — пера ред. Лідії Бурачинської. Відтак привітала щирими та теплими словами членку Гуртка Книголюбів у Шикаго, відому письменницю й поетесу Ганну Черінь, погратулювала їй із приводу осягнення магістерського степеня з бібліотекарства (Юніверзити оф Чикаго, вересень 1966 р.) та попрохала її прочитати нагороджену на Сьомому Літ. Конкурсі СФУЖО гумореску „Інспектор Мокрина“. Чергову лавреатку Ірину Лунів представила зібраним культ.-осв. референтка Окр. Ради п-ні Оріся Гарасовська, розказала про її літературний дорібок та прочитала відзначену на Конкурсі гумореску „Панна Вандзя і Гриць“. Голова УЗХ п-ні Анна Рибак представила третю лавреатку Емілію Кулик, підкреслюючи її заслуги в ділянці театральній та попросила її прочитати відзначену на Конкурсі гумореску „Олімпочка“. На кінець п-ні О. Гарасовська прочитала нагороджену на тому ж Конкурсі гумореску Іванни Савицької-Мусій „Молода кров“.

Лавреаток вітали голова Т-ва Укр. Бібліотекарів Америки д-р Роман Верес і редакторка музичного журналу „Вісті“ п-ні Олександра Костюк із Міннеаполісу. Молоденька Л. Струц, доня членки Управи Окр. Ради та Гуртка Книголюбів, вручила лавреаткам китиці червоних троянд.

По закінченні програми ще довго гуторили гості при каві та солодкім, обмінюючись враженнями з перебутого вечора. Приемний настрій підвищила телеграма, що наспіла під кінець Вечора від фундаторки літературних нагород п-ні Марусі Бек, рад-

ної міста Дітройту. Наприкінці ще декілька спільних світлин і всі розійшлися додому з почуттям мило проведеного вечора. **Присутня**

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори З Відділу США

Дата: 18. грудня 1966 р

Збори відкрила голова п-ні М. Марусевич молитвою.

Президія: п-ні Анастасія Ковальська, голова, п-ні Марія Вовк, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Марусевич, голова, п-ні М. Слободян, містогорова, п-ні М. Герасимчук, секретарка, п-ні М. Харамбура, касієрка, пп. А. Андрусак, А. Васильців, Р. Тхорик, доглядачки хворих і п-ні Марія Демидчук, культ.-освітня і пресова референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 32 членки, в останньому році одна членка померла. Відділ відбув 7 ширших сходин, по змозі своїх сил брав участь у житті нашої громади й висилав представницю на збори Об'єднаного Комітету м. Нью Йорку. Відділ є членом УККА і взяв участь у IX. Конгресі, делегуючи свою голову п-ні М. Марусевич. Наше Життя передплачує 18 членок.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував один чайний вечір, получений із бінго. Брав участь у всіх імпрезах Окр. Ради, як Вишиваних Вечерницях, передачі портрета Олени Кисілевської, Зустрічі Градуантів.

Контр. Комісія: Іменем її промвила п-ні А. Либя і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: П-ні Марія Гарасимчук, голова, п-ні Марія Вовк, містогорова, п-ні Анастасія Ковальська, секретарка, п-ні Марія Харамбура, касієрка, пп. Анна Андрусак, Анна Васильців і Розалія Тхорик, доглядачки хворих. Культ.-освітньою та пресовою референткою обрано п-ні Марію Демидчук.

Контр. Комісія: пп. Марія Марусевич, Пелагія Дата і Марія Гаврилович.

Збори закрила новообрана голова молитвою, дякуючи за довір'я.

Марія Демидчук
пресова референтка

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Різдвяний Вечір 17 Відділу СУА

Дня 18. грудня 1966 р. членки нашого Відділу разом із родинами та гостями зібралися в Укр. Амер. Клубі, щоб ушанувати Різдвяні звичаї на Україні.

У святочно прибраній залі, після традиційної вечері, смачно приготованої нашими членками під проводом енергійної голови нашого Відділу, п-ні Рій, відбулась вистава „Різдвяні спогади й Вертеп“ укладу п-ні О. Подубинської, що використала вірш Б. Лепкого „Різдвяний вечір“, народні колядки й матеріали про Вертеп. Перед глядачами перейшла сценка спогадів про те, як відбувалися Різдвяні Свята на Україні в батьківській хаті.

Ї відіграли пп. Ева Бойчук і Сося Микитка, дівчинка Діонісія Подубинська і хлопчик Теодор Подубинський. Поміж грою дівчинка декламувала вірш „Молитва“, хлопчик „Я маленький козак“ Під час розповіді „бабусі“ (п-ні Ева Бойчук), як народилось Боже Дитятко, відбувається II-й акт Вертепу. У п'єсі грали: Дух України — п-ні А. Наконечна, ангели — Євгенія Ковальчик і Іванка Подубинська, пастушки — Василь, Теодор та Ніна Подубинські, дівчатка-українки — панни Пеплер, Марія — М. Венгльовська, Йосип — п. Крук, молодіш-українки — Л. Візняк, Сося Микитка, А. Рій, М. Ждан, А. Богданович.

Сценка була гарно уложена, всі учасники добре підготували свої ролі й були відповідно одягнені. Дія була переплетена віршованими виступами зі співочими — переважно колядкового характеру. На закінчення п'єси учасники заспівали колядки „Бог Предвічний“, „У всьому світі стала новина“ й інші. До колядування приєднались усі присутні.

На закінчення програми голова Відділу п-ні Рій привітала учасників та гостей „Різдвяного Вечора“, побажала їм від Відділу „Веселих Свят“, подякувала всім членкам, що працювали і допомогли зробити цей вечір приємним і успішним, усім, що допомагали в кухні й артисткам. Подякувала імпрезовій референтці п-ні О. Подубинській за добре підготовлену сценку і спеціально за те, що в ній брали участь діти й молодь.

Л. Візняк

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Річні збори 19 Відділу СУА

Дата: 29. січня 1967 р.

Збори відкрила голова п-ні Стефанія Боднар молитвою. Однохвилиною мовчанкою всі шанували пам'ять членки бл. п. Ксені Андруховської.

Президія: п-ні Ольга Лаба, голова, п-ні Домна Свідерська, секретарка.

Протокол із торічних зборів відчитала п-ні О. Лаба.

Звіти Управи зложили: п-ні Михайлина Юрчук, секретарка — загальний, п-ні Марія Хромовська, касієрка — фінансовий і п-ні Ольга Вересюк, референтка сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 29 членок. Відбулося 7 ширших сходин. Відділ є членом УККА.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Підготовлено Свято Жінки-Героїні, на якому виступав хор Союзянок під диригентурою п. Витовта Боднара. Влаштовано запуски для членок і їх родин.

в) Виховна: Відділ веде Дитячу Світличку. Діти виступали на Святі Матері й на Просфорі, відіграли гарно Вертеп. У підготові цих імпрез допомагали нашій виховній референтці п-ні Свідерській членки пп. Стефа Баб'як, Марія Хромовська й Анна Семчук. На Зустрічі Градуантів вручено Історію України в дарунок від Відділу.

г) Сусп. опіка: Референтка відвідувала хворих у шпиталі, займалась поминками на похороні членки, вислала Різдвяні привіти місцевим волякам-українцям у В'єтнамі.

г) Господарська: Проведено двічі продаж печива й варива на придбання фондів.

д) Касове звідомлення: Відділ мав 290.66 дол. приходів, а 321.90 дол. розходів.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Ольга Олійник, ствердила, що книги є ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногolosно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Лаба, голова, п-ні Стефанія Баб'як, містоголова, п-ні Михайлина Юрчук, секретарка, п-ні Марія Хромовська, касієрка. Референтками стали — п-ні Домна Свідерська культ.-освітньою й виховною, п-ні Ольга Вересюк сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Ольга Олійник і Лідія Базар.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Ольга Лаба, голова
Домна Свідерська,
секретарка зборів

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Щедрий Вечір 20 Відділу СУА

Щедрі Вечори нашого Відділу вже мають свою славу. Тому на них сходяться членки різних Відділів та й гості з цілого міста. Всі сподіються поринути у традиційний настрій, скрипитися спогадами та й розважитись.

Так було й цього року. Дня 15. січня ц. р., о 3-ій годині по полудні, вже була заля Нар. Дому заповнена, а гостей ще прибувало. Вечір відкрила п-ні Лідія Дяченко, голова Відділу, вітаючи всіх учасників. На її прохання о. парох Василь Головинський провів молитву. Потім провід вечора передала п-ні Оксані Генгало, представляючи її, як господиню, а д-ра Миколу Ценка, як господаря того Вечора.

П-ні О. Генгало відома з доброго знання наших звичаїв та вміння їх передати. На самому початку вона разом із господарем продемонструвала церемонію вношення снопа-дідуха у хату, від якої властиво починається Свят-Вечірня дія. Слідувало врочисте внесення куті й узвару та поставлення їх на покуті. Щойно тоді запрошено гостей до свят-вечірніх страв, що їх смачно й обильно наготували членки Відділу. Але страви не слідували одна по одній. Їх переплітала п-ні Оксана переказуванням звичаїв, як вони в різних околицях України виглядали. При цьому пояснювала їх значення. Згодом також дехто з присутніх, як п-ні Михайлина Чайковська й інші, ділились окремим віншуванням чи колядою.

Але й про коляду подбано. Новозаснований хор 10 Відділу СУА, а радше його частина, під проводом п-ні Ростислави Магли, прибула, щоб збагатити програму Вечора. П-ні Марія Галій, у супроводі хору, відспівала старовинну щедрівку зі Стрийщини, призначену для господині. Дальше хор майстерно відтворював коляди й щедрівки, закінчуючи їх традиційним віншуванням.

У ході програми п-ні Марія Харина, культ.-освітня референтка Відділу,

відчитала свій спогад про Водосвяття на Рідній Землі. Враження з дитинства у галицькому селі переплітались із свяченням води на Ринку у Львові й уже воєнного часу в Риманові на Лемківщині. Це перенесло присутніх у власні спогади з того часу.

У короткому слові о. парох Головінський вказав на значення Різдвяних традиційних звичаїв та заохотив їх і далі шанувати та зберігати.

На закінчення п-ні Лідія Дяченко подякувала виконавцям Вечора за їх вклад, а всім що натрудилися біля вечері за їх ширю віддану працю. А присутні на кінці ще звеличали п-ні Дяченко грімким „многоліттям“, коли рознеслася вістка, що вона кілька днів тому стала бабунею. Отак у широму родинному настрою закінчився черговий Шедрий Вечір нашого Відділу.

Присутня

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свят-Вечір 23 Відділу СУА

Як кожного року наш Відділ підтримує цю традицію й тому ця імпреза проходить з успіхом. Цього року ми влаштували її 8. січня в залі Укр. Нар. Дому. Свято відкрила голова п-ні Марія Ясінська, привітавши всіх гостей, що так численно явились та пояснила цей традиційний звичай 23 Відділу, що старається передати його нашим дітям. Потім слідувала сценка „Свят-Вечір на рідній землі“, яку написала п-ні Катерина Хом'як. Коли піднялась завіса, присутні побачили гарну свят-вечірню декорацію. В ролях виступали — Андрій Павшок, батько, Софія Гулзинська, мама, Оля Денесюк і Віра Чучман, дочки. В групі колядників, пастушків і царів виступали учні Рідної Школи під управою п. Яворівського. Пізніше святочні деклямації виголосили пп. Марія Честух і Віра Чучман. Сцену дбайливо приготували п-ні Честух і п. Семен Честух. Після закінчення вистави п-ні Марія Ясінська вручила о. монсіньорові Богневичеві пожертву 1,000 дол. на цілі парохіяльної школи, як Різдвяний дар.

Слідувала спільна вечеря. О. монс. Богневич провів молитву і поблагословив страви. Членки Відділу й учениці Рідної Школи подавали на стіл їжу, що її підготував комітет підприємств із п-ні П. Боднар на чолі. По закінченні вечері пані голова покликала до слова о. монсіньора, який

Із Свят-Вечора 23 Відділу СУА в Дітройті:
Голова Відділу п-ні М. Ясінська вручає о. монс. Яремакові пожертву на школу

The Christmas Dinner of the 23 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

звернув увагу на вагу наших Різдвяних традицій та зложив подяку за щедрий подарунок. Так само висловили признання для 23 Відділу о. Яремак і с. Трешневський. Зчерги промовляла п-ні Анастасія Вокер, голова Окр. Ради СУА. Вона висловила своє вдоволення з того, що 23 Відділ щороку обходить Свят-Вечір з усіми звичаями й звернулася з закликом до Відділу й членства, щоб вони зложили щось на Дім СУА, що його Союзняки повинні збудувати тут, у Дітройті.

П-ні М. Ясінська, голова подякувала гостям за участь, виконавцям за підготову програми, а комітетові підприємств за велику, вложену в гостину, роботу. Колядою „Бог Предвічний“ і молитвою, що її провів о. монс. Богневич, закінчено традиційний Свят-Вечір. З нагоди цього Вечора жертвуємо 10 дол. на пресо-вий фонд Н. Ж.

Ксеня Палер, секр.

Свят-Вечір 26 Відділу СУА

Свят-Вечір відбувся дня 8. січня ц. р. в шкільній аудиторії. Відділ запросив українські жіночі організації на східній частині міста, а ОО. Василяни запросили парохіян. Це свято щорічно уряджує наш Відділ. Гості, як одна родина, засіли до святочно прибраних столів. При першому столі були ОО. Василяни, голова церковного комітету п. Зенон Василькевич, диригент хору п. Дмитро Атаманець, містоголова Окр. Ради СУА п-ні Павлина Будзол, голова шкільних матерів п-ні Марія Смарш, голова на-

шого Відділу п-ні Марія Воскрес та секретарка. О. Ігумен Лотоцький поблагословив святочні страви і колядою „Бог Предвічний“ започатковано це родинне свято. Голова привітала гостей і подякувала їм за численну участь. Шкільні діти, почавши від Садочки, відограли дуже гарно Різдвяну сценку, яку старанно підготувала учителька п-ні Ірина Тарнавська. По скінченні сценки, молоді членки нашого Відділу розносили святочні страви для гостей, що їх приготувала наша голова Комітету Підприємств п-ні Марія Дидів. Вечеря була переплігана колядами. При кінці голова подякувала вчительці п-ні Ірині Тарнавській за гарно виведену сценку, шкільним дітям за участь у програмі, гостям, що так численно зійшлися, п-ні Марії Дидів за смачно приготовані страви, а її помічницям за працю в кухні.

Відспіванням коляди „Во Вифлеємі нині новина“ закінчено це родинне свято. З цього Вечора призначено 450 доларів на Українську Вищу Школу в Гемтремку.

Ст. Заплітна, секретарка

АНН АРБОР, МИШ.

З діяльності 37 Підвідділу СУА

Хоч нечисленний кількістю членок (бо лише 10), 37 Підвідділ СУА розгорнув свою працю у виховній діяльності, заснувавши у вересні мин. р. школу українознавства, що веде тепер постійну науку в суботи від 2-ої до 5-ої години по полудні. В школі навчає 3 вчителів (пп. Надія Стри-

Із вистави св. Миколая в 37 Підвідділі СУА в Анн Арборі

The 37 Auxiliary Branch in Ann Arbor, Mich. performed a St. Nicholas show which was mentioned in the local press

хар, Оксана Огар і п. Євген Гумецький) у 3-ох клясах (першій, третій і п'ятій) і вчать в них 12 дітей із Анн Арбору й околиці. Школа міститься в тутешній грецькій парохіяльній школі, яка нам догідно винаймає своє приміщення.

В суботу, 17 грудня м. р., влаштовано в школі відвідини св. Миколая з ангелом і чортиком та роздачу дарунків. Згадка про цю подію була поміщена в місцевій американській пресі, як також і знімка „українського“ Миколая. В пізнішому числі появилася стаття з коротким описом нашої школи й її цілей.

Дня 15. січня ц. р. поставлено дитячу Різдвяну виставу, що складалася з реферату про український вертеп, збірних деклямацій, коляд і короткої п'єски „Вифлеємська зірка“, у виконанні всіх шкільних дітей. Підготував цю імпрезу з дітьми п. Євген Гумецький. Вистава вийшла успішно й закінчилася товариською зустріччю місцевого українського громадянства та гостей із Дітройту при перекусці.

Люба Чапельська, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу СУА

Дата: 18. грудня 1966 р.

Збори відкрила п-ні М. Пашук, голова, молитвою.

Президія: п-ні Олена Лотоцька, голова, п-ні Осипа Грабовенська, член, п-ні Лідія Бурачинська, секретарка.

Протокол із попередніх річних збо-

рів відчитала п-ні Анна Сивуляк, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка, п-ні Пелагія Малиновська касієрка, п-ні Лідія Бурачинська, культ.-освітня й пресова референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 47 членок і відбув 9 місячних сходин, на яких відзначувано уродини членок. Звичайно відбувалася при тому скромна перекуска, а пожертви членок призначувано на якусь ціль. Відділ брав участь у починах Окр. Ради та посилав представництво на імпрези інших Відділів. Висловлено признание членкам пп. О. Марків і А. Даві, що не пропустили ніодних сходин.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував 2. січня м. р. Свят-Вечір, 13. березня поминки по померлих членках, 13. травня День Матері-Союзанки разом із 52 Відділом СУА, а дня 9. жовтня бінго. На сходинах у листопаді п-ні Л. Бурачинська розказала життєпис Івана Франка, а пп. А. Сивуляк і К. Пак відчитали його вірші.

в) Сусп. опіка: Опікунки хворих відвідували хворих членок удома й у шпиталях та взяли участь у похоронах чоловіків членок, що померли. Вислано дві пачки одягу до Сестер Службниць у Бразилії. Ухвалено пожертву 5 дол. на коляду ЗУАДКомітету.

Контр. Комісія: Іменем її пні Катерина Пак ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногolosно ухвалили.

У своїй промові п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради, висловила признання для праці Відділу. Хоч Відділ уже не розпоряджає великими силами, проте по своїй змозі продовжує діяльність. Дружня атмосфера Відділу — це велика цінність, яку треба дальше зберігати.

Нова Управа: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Катерина Чемерис, місто голова, п-ні Анна Сивуляк, секретарка, п-ні Пелагія Малиновська, касієрка. Культ.-освітньою референткою вибрано п-ні Л. Бурачинську, а господарською п-ні Катерину Пак. До писання карток вибрано п-ні Ангелу Даву.

Контр. Комісія: пп. Марія Бендзяк, Катерина Пак і Ангела Дава.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. Членки засіли до спільної перекуски та ще довго гурторили.

Л. Бурачинська, секретарка

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Родинне Свято 47 Відділу СУА

Останні, передсвяточні, сходини — це закінчення старого року і рівночасно заокруглення праці нашого Відділу.

Сходини з чайком і тому просимо пань із чоловіками, тим більше, що маємо запланований інтересний і актуальний реферат. Сподіємось більшої участі, бо з досвіду переконались, що на гутірку при чайку приходиться більше, як звичайно, членок.

Сподівання Управи сповнилися — пані й панове займають місця. Маємо між нами й гостю, п-ні Софію Онуфрик, місто голову Окружної Ради, та членку 6 Відділу СУА. „Боже, вислухай благання“ лине наша молитва і п-ні А. Капітан, голова, вітає присутніх: гостей п-ні мгр. Марію Омецінську, доповідницю, та всіх Союзанок.

Слідуюча точка наших сходин — це доповідь на тему „Що повинні ми знати про вітаміни?“ Тема не тільки вітальна, але й актуальна і широко опрацьована в фаховій, чи публіцистичній пресі. Треба мати, побіч фахового знання, ще й уміння — передати його у відповідній формі слухачам. П-ні М. Омецінська прикувала увагу присутніх формою і змістом своєї доповіді, після якої ще служила відповідями на запити. Оплески — це був тільки малий вияв подяки нас усіх за солідно й інтересно опрацьовану тему. П-ні д-р Кознарвська і п. д-р Капітан доповнили реферат своїми фаховими порадами, а п-ні Онуфрик покликуючися на „старокрайові“ вітаміни, внесла ширий гумор у наше товариство.

Коли вже голова подякувала доповідницю за труд і корисну розвагу, й запросила до скромної гостини, тоді, на її велике здивування, вийшла п-ні Харамбура, місто голова, і виявила ще одну ціль наших сходин, а саме: день іменин нашої достойної голови п-ні Анни Капітан. З ініціативи Управи, Союзанки цим скромним святом зложили признання своїй довголітній голові. По голоснім і сердечнім „многолїтті“ діти Союзанок — Маруся Єйна і Стефко Біжок — сказали вір-

шоване побажання і піднесли голові китицю троянд, а вишивана подушка була подарунком від члена нашого Відділу.

Містоголова Окр. Ради п-ні Софія Онуфрик привітала голову від Окр. Ради, представляючи іменинницю, як досвідчену й вироблену громадську діячку, з громадським стажем із рідного краю, що прямує тим самим шляхом через скитальщину й остаточний етап еміграції. За це належить признання її чоловікові д-рові Капітанові, учасникові визвольних змагань, політичному в'язневі, патріотів, що піддержував свою дружину в її громадській праці, морально та кожнчасною допомогою.

Обидвоє п-во Капітани були зворушені несподіванкою, а д-р Капітан заявив, що це вперше він був відзначений на сходах жіночої організації.

Після відспівання „многая літа“ в честь д-ра Капітана, в родинній теплій атмосфері продовжувалась неофіційна гутірка при чайку.

Так 47 Відділ СУА 11. грудня м. р. закінчив старий рік. Союзянки доказали, що вміють оцінити працю своєї голови, а пані голова напевне посвідчить, що наше жіноцтво вміє затримати таємницю.

Стефанія Лаба
виховна референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 48 Відділу СУА

Дата: 22 січня 1967 р.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Марія Баб'як молитвою і привітала голову Окр. Ради СУА п-ні О. Грабовенську та містоголову п-ні М. Євсевську.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, голова, п-ні Марія Євсевська, член, п-ні Олена Господаревська, секр.

Протокол попередніх зборів провірили членки пп. Іванна Пенкальська й Олена Петрів та ствердили, що він є вірний. Прийнято його без змін.

Звіти Управи зложили: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Антоніна Мицак, секретарка, п-ні Анна Волчак, касієрка й референтки: п-ні Олена Петрів організаційна, п-ні Надія Максим'юк імпрезова, п-ні Леонтина Петрович виховна, п-ні Олена Господаревська пресова і пп. Ольга Дмитрук і Анна Прядка господарські.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ відбув 9 місячних зборів і 2 засідання Управи. Відділ начислює 70 членок, є членом Відділу УККА та тісно співпрацює з Окр. Радою СУА.

б) **Культ.-освітня й імпрезова:** В цьому році відбуто чотири імпрези, а саме: 13. березня Бінго, 1. травня Товариську Зустріч і День Матері, 23. жовтня Бінго, 20. листопада День Подяки. На Міжнародній Фестиваль у днях 14.—15. травня делеговано чотири членки, а саме пп. Олену Петрів, Леонтину Петрович, Анну Стефурак і Софію Клим.

в) **Сусп. опіка:** Відділ вислав одяговий пакунок для української родини в Польщі. Відвідано 4 членки по шпиталях і 15 хворих по домах. Вислано передплату на Наше Життя для бабусі за океан.

г) **Виховна:** У двох наших імпрезах діти виступали з деклямаціями, а це в Дні Матері й Дні Подяки.

г) **Пресова:** Вмішено дописи до Нашого Життя та посмертні згадки про нашу членку бл. п. Марію Чурило й бл. п. Єву Клим. Журнал Наше Життя передплачує 28 членок.

д) **Господарська:** На кожній імпрезі Відділу влаштовувано прийняття.

Контр. Комісія в складі п-ні Катерина Марків, голова, і пп. Єва Олійник та Марія Цюпак, члени, провірила книги Відділу і ствердила, що все знайдено в найкращому порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Баб'як, голова, п-ні Іванна Пенкальська, містоголова, п-ні Антоніна Мицак, секретарка, п-ні Марія Максимович, заступниця, п-ні Анна Волчак, касієрка, п-ні Анна Костик, заступниця. Референтками стали — п-ні Олена Петрів організаційною, п-ні Іванна Пенкальська культ.-освітньою, п-ні Надія Максим'юк імпрезовою, п-ні Леонтина Петрович виховною, пп. Анна Посполита, Ольга Дмитрук і Анна Стефурак сусп. опіки, п-ні Олена Господаревська пресовою, пп. Анна Прядка і Софія Клим господарськими.

Контр. Комісія: п-ні Катерина Марків, голова, пп. Єва Олійник і Марія Цюпак, члени.

Збори закінчено гостиною, в часі якої зібрано добровільні датки в сумі 25 дол. на прес. фонд Н. Життя.

Антоніна Мицак

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

З діяльності 54 Відділу СУА ім. 500 Героїнь

Кому хочеться брати за перо в посьвяточному часі? Написалися ж ми всі на свята тих карток, аж руки вміливали, що й перо осточортіло. Але доля пресових референток така: коли всі інші по праці відпочивають, ми мусимо „викінчувати“ кожну імпрезу добрим відгуком. А правду сказавши, вже найвищий час. Праця йде в нас уже від вересня повним темпом і є про що писати.

Зараз по літніх вакаціях, бо вже 24. вересня 1966 р. вдалось нам знов урухомити **Світличку**. Провадять її пп. Л. Гусар і М. Корженівська. Світличка нараховує 13 дітей. Перед вакаціями було тільки 8. Видно, що дехто за вакації підріс і став готовий до садку.

Дня 23. жовтня 1966 р. наш Відділ улаштував дуже цікавий Вечір п. н. „Українці в світі“. Була це думка нашої культ.-освітньої референтки п-ні Марти Трофименко. Як це виглядало? Отже, був це чайний вечір із гутірками. Доповідачі розповіли численно зібраній публиці про життя українців у різних країнах світу, де вони самі побували. Заступлені були — Канада (п-ні Марта Трофименко), Австралія (д-р Олег Дворянин), Бразилія (професор Ярослав Білон-Білінський), Україна (д-р Вол. Ціханський). Доповідачі ілюстрували свої гутірки кольоровими прозірками і радо відповідали на запити присутніх.

Вечір пройшов у незвичайно милій, товарнській атмосфері, до чого немало причинилися накриті столики, кава і смачний буфет. Вступ на цей вечір був вільний, харчі присутні за купувували в буфеті.

Листопадове Свято ми задумали влаштувати 6. листопада 1966 р., щоб не накопичувати імпрез перед самим Різдом, коли всі, а особливо жінки, звичайно мають вдома повні руки праці.

Чи ви колись застановлялись, як мало часу — два тижні — коли треба щось підготувати? На цей раз ми голосно закликали „на поміч!“ і нас у Філадельфії почули (це всього 27 миль). Тому свято Листопадового Зриву відбулось прегарно. Ось яка була програма:

Свято відкрила п-ні О. Гарванко, голова Відділу. Співочий Ансамбль 43 Відділу СУА виконав в'язанку стрі-

лецьких пісень. Доповідь виголосив п. Степан Матвійків. Солістка-сопрано п-ні Марія Лисяк відспівала Ю. Лаврівського „Львів“, Р. Купчинського „Накрила нічка“ і В. Безкорвайного „Лист зі Львова“ при супроводі п-ні Ірини Чумової. Слідувала деклямація учнів школи українознавства Р. Книгиницького й І. Цибак віршів Є. Маланюка „Собор“, „Молитва воякам“ і Р. Купчинського „Листопад“. В'язанку стрілецьких мелодій на сопліках виконав Сергій Ковальчук із синами. Далше деклямували — С. Черкасенка „В день Першого Листопаду“ Марта Матвійків, а „Україно моя“ Марко Гарванко. Потім Ансамбль 43 Відділу США відспівав К. Стеценка „Покинь народе мій, ридати“ і Г. Китастого „Привіт батьківщині“. Диригувала п-ні Ірина Чумова при супроводі п-ні Галі Поритко.

Програма, як бачите, багата! А виконана? Філадельфіяцям не буду говорити, бо чули й Співочий Ансамбль і співачку Марію Лисяк, але Відділам з околиці раджу запросити їх до себе. Будете мати прегарний, культурний вечір! Усі, що були в нас присутні на цій Академії, можуть це потвердити. Місцеві сили добре доповнили програму. П. С. Матвійків не починав доповіді від Хмельницького й Мазепи (що не раз трапляється в листопадових промовах), а задержався тільки на тих точках історії, пов'язаних безпосередньо з Листопадом. Гарною точкою було інструментальне тріо Ковальчуків. Рясні оплески викликав найменший учасник програми, 9-літній Марко Гарванко в пластовому однострою.

У святі взяли участь парохі обох церков: о. Нестор Столярчук і о. Августин Молодовець, як також вірні обох віровизнань. Успіх свята ми у великій мірі завдячуємо нашим поєстрам із 43 Відділу США та голові Окр. Ради п-ні О. Грабовенській. Щире Вам Спасибі, сестрички!

При кінці листопада Відділ відбув святочні сходи, присвячені пам'яті **Митрополита Андрея Шептицького**. Доповідь мав парох укр. католическої церкви о. Августин Молодовець.

У грудні ми ще хотіли дати Андріївський Вечір, але не стало нам місця. Громада у Вилмінгтоні — активна і все щось відбувається. Пізніше застукало нас Різдво.

Однак ми тієї думки не занекали. Перейменувавши його на **Веселий Ве-**

чір, плянуємо його на 19. лютого, а як він нам удасться і чи буде на правду веселий, напишу іншим разом.

Л. Гарванко
пресова референтка

БАЛТИМОР, МД.

Діяльність 59 Відділу США в 1966 р.

Управа нашого Відділу в минулій каденції працювала в такому складі: мгр. Лідія Лемішка — голова, пп. В. Луців, М. Булавка, А. Притула, Р. Зелінська, Г. Пісецька, А. Юзенів, А. Мельничук, А. Стельмах, А. Талан, А. Полішук, І. Сливка і Н. Зінкевич — члени, що виконували різні функції в Управі.

Вже від кількох років Відділ США започатковує свою діяльність у місяці січні, влаштовуючи разом із місцевим Відділом УККА, при допомозі Пласту та з участю українських артистів із Філадельфії — **Різдвяну Зустріч**. Такі зустрічі відбулись 9. січня 1966 р. і 8. січня ц. р. Вони притягають увагу великої кількості нашого громадянства в Балтиморі, яке щертв заповнює залю місцевої ЮВКА. Добре підбрана програма, переплітана чуттєвими точками, що нагадують Різдвяні святкування в Україні, а також розвагова частина і колядування за святочною перекускою і в приемному товаристві, надовго залишаються в пам'яті всіх учасників.

Як у минулому, так і в цьому році дуже багато зусиль у підготовку цих Різдвяних зустрічей вложили голова нашого Відділу мгр. Л. Лемішка, а так само членки Управи пп. А. Полішук, М. Булавка, О. Блавацька, М. Весоловська, Оля Сушко та багато інших. Обидва рази нашу імпрезу збагачували своїми виступами панство Рудакевичі з Філадельфії, місцева Пластова Станиця підготовляла Вертеп, а жіночий хор, під керівництвом д-ра Д. Коструб'яка, двічі влаштовував концерт колядок.

У минулому році, як і в попередніх, Управа Відділу США влаштувала ряд доповідей для своїх членок. Дня 2. лютого 1966 р. відбувся реферат п-ні А. Зобнів „Конфлікт культури й індивідуальність“, в якому доповідачка видвинула дуже багато цікавих думок, що питоменні модерному суспільству й які відносяться до співвідносин між культурою й індивідумом. У дискусії над доповіддю забили слово пп. О. Блавацька, проф.

Л. Шав'як, Л. Марковська, Р. Зелінська, А. Самутин, Г. Пісецька, Л. Лемішка, І. Яворська й інші.

Дня 24. квітня відзначено пам'яті **Жінок-Героїнь**. Із цієї нагоди мгр. Л. Лемішка відчитала доповідь проф. Н. Пазуняк-Ішук про долю і героїзм українських жінок у часі большевицької окупації Західної України та згодом у часі війни.

В травні, спільно з Відділом УККА, влаштовано **дитячу виставу** „Пан Коцький“, виконану учнями Укр. Музичного Інституту з Філадельфії, що пройшла у нас із надзвичайним успіхом і на якій була присутня велика кількість нашої дитвори. Після вистави, Відділ США гостив усіх виконавців окремим прийняттям.

Дня 22. травня мгр. Л. Лемішка виголосила доповідь „У поклоні Матері“ з нагоди **Свята Матері**, подаючи історію цього свята та переплітаючи його уривками з нашої літератури та глибокими думками в пошану матерів, пов'язуючи це з проблемами молодого доросту, молодих матерів і дівчат у США. В дискусії брали участь пп. О. Блавацька, А. Зобнів, проф. Л. Шав'як і інші.

Також у травні 1966 р. Відділ США взяв участь у міжнародньому „**Фестивалі всіх народностей**“, на якому мав свою мистецьку виставку і бужет з українськими стравами під зарядом п-ні А. Полішук. Багато праці в підготовці нашої участі вложили пп. В. Луців і А. Самутин та група пластунок у народніх строях, яких згодом було показано на телевізії. За мистецьку виставку і за українські страви українська група дістала перші нагороди.

В листопаді Відділ США присвятив свої чергові сходи **І. Франкові**, на яких мгр. Л. Лемішка виголосила доповідь про цього нашого поета і наукового та суспільно-громадського діяча. На цих сходах проф. Л. Шав'як по-мистецьки рецитувала уривок з поеми „Іван Вишенський“, а дочка нашої Союзянки Ліда Сушко виконала кілька композицій на фортепіані.

До успішної діяльності Відділу США треба зарахувати також надзвичайно вдалу **Новорічну Забаву**, що була влаштована спільно з місцевою Українською Студентською Громадою і яка дала не лиш фінансовий дохід, але також уможливила нашій численній студентській молоді й її батькам

(Докінчення на обгортці)

П. Шурдівська

Моя музична освіта

Але одного разу, а саме в лютому місяці, коли батько особливо підлягав приступам задушливого кашлю, сталася тяжка пригода. Батько спав у їдальні, щоб більше було для нього повітря, а мати в спальні. Батьки рано лягали спати, особливо мати. І ось, коли мати вже роздягнулася і лягла в ліжку, а батько помалу роздягався, зненацька мати почула, ніби в їдальні хлюпотить вода, виливаючись на підлогу (спальня була поруч з їдальнею). Мати оклинула батька, але не одержала жодної відповіді. Передчуваючи щось недобре, мати схопилася з ліжка і кинулася до їдальні. Картина, яку вона побачила, була жахлива. На ліжку сидів батько вже в одній сорочці і скинутому одному чоботі, а з горла йому текла кров шаленим струмком. Він задихався. Порятунку, здавалось, не було жодного. Мати, хоч і не знала нічого з медицини, ненароком глянула на стіл, на якому ще від вечері стояла сільничка, інстинктивно схопила сільничку, поспішно висипала сіль у жменю, підбігла до батька і всунула йому сіль у рот. Ясно, що батько так само інстинктивно ковтнув сіль і тим набув можливості передихнути. Ситуація була врятована: сіль бодай трохи зв'язала кров, і батько поволі почав дихати. Само собою обидвоє вже догадалися покласти холодний компрес на груди, що сприяв припиненню кровотечі.

Як я вже раніш говорила, того часу села на Україні та і в Росії не могли похвалитися присутністю медичного персоналу, і у випадках необхідної медичної допомоги треба було посилати за фельдшером до сусіднього містечка, що було в п'яти верстах від нашого села, або по лікаря аж до Умані за 25 верств. Можна було сподіватися допомоги десь аж рано вранці. Однак, завдяки безперестанній зміні холодних компресів і цілковитому спокою вдалося дочекатися лікаря, який медичними засобами вгамував остаточно кровотечу. Сестра тоді жила вже поблизу в Умані, де чоловік її був настоятелем собору. Мати телеграфічно дала їй знати про нещастя, яке сталося. І мене негайно викликали з Києва. Коли я приїхала додому, картина була жалюгідна: батько лежав на ліжку дуже блідий, але все ж з проблесками життя, що помалу верталось. Але з матір'ю було зле. З огляду на те, що вона під час катастрофи з батьком цілковито забула про себе і довгий час рухалася без охоронного биндажу, почалося защемлення грижі. Перше пройшло благополучно і навіть без лікарського втручання. Але на тім справа не скінчилася. Як тільки батькові трохи покращало і минула безпосередня небезпека, я мусіла повернутися до Києва. А тим часом стан здоров'я матері все згіршувався, защемлення почали повто-

рюватися. Треба тільки дивуватися міцному материнському організмові, а також почасти завдяки цілому ряду щасливих випадків, що тоді не дійшло до трагічного кінця.

Батько все ще був дуже слабкий, і коли я приїхала на Великодні свята додому, стан батьків викликав велике занепокоєння. Батько, не дивлячись на все ще велику слабкість, вернувся до виконання своїх обов'язків священика. Важко було на нього дивитись, але запросити когось до себе на поміч батько ніяк не хотів. Декілька разів відправляв Службу Божу сестрин чоловік, але батько не міг примиритись з своїм „байдикуванням“, як він казав. Старенький до самого кінця свого життя не хотів залишатися без праці, і навіть незадовго до своєї смерті все ще відправляв Богослужбу, хоч це йому коштувало великих зусиль. Але того страшного 1912 року йшлося про материне життя, і батько це бачив, розумів і дуже важко переживав. Видно було, як він молився не тільки в церкві, але й вдома, просив у Бога чуда, якого важко було сподіватися.

Хочу відмітити одне цікаве явище, яке супроводжувало життя в нашій родині, особливо материне й сестрине. Нехай цьому не надається особливого значення, нехай воно з'ясується реальним світом як перенапруження нервів, чи філософським намаганням вияснити проблему сну, але це явище не втрачає нічого з своєї таємничості і цікавості. Часто бувало, що мати, а пізніше сестра розповідали з жахом: „Сьогодні приснилася мені мати (цебто, наша бабуся, згодом наша мати — сестрі). Мабуть, хтось із дітей захворіє“. За цим слідувало тривожне очікування якоїсь халепи. Діти, особливо сестрині, надто оберігалися від простуди, з ними ретельніше наглядалося, щоб десь не вдарилася або не трапилось їм якесь інше ушкодження, — взагалі деякий час в хаті був напружений настрій, в очікуванні якоїсь небезпеки. І цікаво, що дійсно траплялась неприємність, головним чином хвороба мусіла скоїтись з кимсь із дітей.

Отже, того таки сумного 1912 р. десь у двадцятих числах квітня, коли я ще була на Великодніх вакаціях вдома, одного ранку, коли ми сиділи тільки вдвох за ранішнім сніданком, мати якось особливо сумно, дивлячись кудись вдалечінь, сказала мені: „Знаєш, що мені іноді снилась моя мати. Кожного разу вона мене про щось попереджала. Особливо яскраво залишилося мені в пам'яті, як незадовго до смерті Любочки, яка ще була здоровенька і веселенька, приснилась мені моя мати. Вона ніби увійшла в хату, взяла Любочку за руку (Любочка була моєю сестрою, що народилася і померла ще

як мене не було на світі), і швидко подалася з нею в напрямі до кладовища. Вони так бігли, що я насили дух переводила, поспішаючи за ними. Я намагалася їх догнати, з усіх сил гукала, просила, щоб почекали, благала, щоб мама мені сказала, куди вона з дитиною так поспішає, — але дарма, я все ж їх не могла дігнати. А ось і кладовище. Я бачу, що мама поспішає до свого гробу, куди й пірнула разом з Любочкою. Зникли . . . Любочка невдовзі потім померла. Давно це було, а сон і досі живе в моїй пам'яті. Снилось мені мама і далі, завжди попереджаючи про якесь лихо, але батько, цебто ваш дідусь, ніколи не приснився. Тільки сьогодні побачила я його у сні. Приснилось мені, ніби тато прийшов до нашої столової (їдальні), став біля дверей і так сумно на мене глянув та й каже: — »Ну, дочко, збирайся, пора, підем«, — і я прокинулась . . .“

При цьому оповіданні мені аж моторошно стало, я все ж себе пересилила і почала матір заспокоювати, що це, мовляв, у хворобливому стані приходять в голову різні думки, які у сні відбиваються, що ось вона вже скоро видужає, і все буде гаразд. Але в душі щось так защеміло, такий страх обхопив, що я аж зніяковіла. Чому, питатися б? . . . Безмежний сум мене обгорнув: невже ж моя люба матуся збирається в далеку неповоротну дорогу, моя матуся, без якої я не могла собі уявити існування цілого світу? Я ж ще молода, тепер саме потребую її ради на порозі нового, такого загадкового життя. Воно ж мене захлисне, я ж звикла, що мати мені у всьому порадить. Ні, вона не сміє мене покинути! . . . Так наполегливо я себе заспокоювала, що майже з урівноваженою душею від'їхала до Києва, щоб далі виконувати свої немудрі обов'язки.

Але по приїзді до Києва я впала в якийсь байдужий стан. Мені не хотілося ні про що думати, я не хотіла нічого чути, і тільки було бажання, щоб на мене ніхто не звертав уваги. Я ходила як у темряві. Й молитися я не змогла, ціла істота була глуха до всього. Навіть до міста не ходила, і театр занедбала. Тільки напів механічно заходила я іноді увечорі до церкви Михайлівського монастиря, де в куточку, мало освітленому кількома свічечками, притулившись до стіни, щоб мене ніхто не бачив, стояла я як бездухий манекен, і слухала старовинні співи вечірньої Богослужби у виконанні прегарного монастирського хору. Я простоювала цілу Богослужбу в тупій бездушності. Сльози? . . . Ні, очі були сухі, аж злість іноді брала — чому я не можу виплакатися?

Дивно, мати ще була жива, все ще могло чудом обернутися до ліпшого, а на мене налягав невідомий важкий мур, що душив, як тяжка примара. Правда, моя сестра, що на її плечі впав тягар догляду за хворими батьками, самовіддано перейняла його на себе і обережно підготовляла мене до близької катастрофи. Її добре, чуле серце прагнуло полегшити жах страшної втрати, що надходив. Сама переобтяжена турботами про свою численну родину, сама з непевним здоров'ям, вона металась з Умані до Посухівки, де були батьки, і знов до своїх дітей,

що з них двоє вчилися в гімназії, а троє було малих — і все ж таки бажала охоронити мене від тяжкого страждання перед догасаючим життям дорогих істот. Тому вона мене не кликала на поміч, тому все мене заспокоювала, що це ще не таке страшне, що вона мене сповістить, якщо наблизитиметься дійсна небезпека. Дякую тобі, сестричко, за твоє добре серце, за твою ласку!

Однак я ту небезпеку мимоволі відчувала, але з почуттям повної безрадности і гіркого, тупого відчаю, якого сама дуже боялася. І так проходили дні, довгі без тьми дні. Пригадую, як одного вечора я знов прийшла до монастирської церкви, прямуючи до затишного куточка, щоб поринути в свою байдужність, з якої десь у півсвідомості трохи, ніби ненароком, були слухові враження. В церкві було повно людей. Мій куточок був зайнятий, мабуть, такою самою стражденою душею. Я примушена була стати перед іконою поперед інших людей. Настрій був той самий. Довго я стояла так, схиливши голову, коли раптом почала я відчувати чиїсь очі, що впиралися мені в спину. (Це дивне почуття я не раз спостерігала на собі й пізніше, під час свого диригування на концертах.) Я зненацька оглянулася і побачила під стіною знайому постать Антона, сина нашого сусіднього священика.

З ним у мене зв'язані мої перші романтичні переживання, що відносились до дитячих років мого безтурботного тодішнього життя. Пам'ятаю, скільки тихої, соромливої романтики таїлося в наших відношеннях, у мрійних спогадах після принагідних зустрічей, коли наші батьки їздили на відвідини один до одного. Я тоді була десь у 5—6 класі. Антін вчився в семінарії. Різниця між нами була в тім, що я вчилася на відзначення, а Антін „попасав“. Його батьки все раяли мене за невістку, але так якось, непоказно. Моя ж мати сподівалася для своєї дочки, мабуть, чи не принца, про що мріє кожна мати. У всякому разі моя мати ясно висловлювалася перед його батьками, що бажає для мене чоловіка з вищою освітою, і ніяк не хотіла б мати за зятя мало освічену людину. Це іноді справляло своє враження на Антона, він брався за науку і без великого напруження переходив у слідуєчу класу. Це був хлопець зовсім не дурний чи нездібний, але порядно лінувався. Не можна було б його обвинувачувати і в недбалості, чи в гульні, або п'ятиці, але просто це була людина досить мрійлива, почасти романтична, яка не цікавилась богословськими науками. Цей романтизм сприяв спорідненню наших душ. Наше ставлення одне до одного було ідеальне, мрійливе.

На початку сучасного століття молоді люди далекі були від брутальності, грубости, розбещености й непошанованні як один до одного, так тим більше до старших. Існувала пошана, увага, свого рода лицарство у відносинах молоді між собою, шукання краси, романтики, навіть ідеалізації. Молодих людей обєригало старше покоління від житевого бруду, часами навіть занадто ховаючи їх від нього.

(Продовження буде)

ДАЛЬШІ ПРИГОДИ ЗАЙЧИКА

(Докінчення зі ст. 23)

скоро, що на стежечці збив куряву. Здалека вона постелилась мов димок, серед якого білий куций хвостик бликав китичкою блик та блик.

А діти таки люблять Куцохвостого, бо якже ж його не любити?

БАЛТИМОР, МД.

(Докінчення зі ст. 30)

у дуже приємній і культурній атмосфері зустрічати Новий Рік.

Маючи, на балтиморські умовини, поважні фінансові обороти, Відділ СВА в минулому році призначив 150 дол. на фонд Верховного Архиепископа Кардинала Йосифа Сліпого, 162.45 дол. на різні зобов'язання супроти Централі СВА, 15 дол. на пам'ятник б. Президента УНР д-ра С. Витвицького, 5 дол. на Об'єднання Українських Письменників „Слово“, 70 дол. зібрано на Осередок НТШ в Сарселі, а також уділено допомогу одній старшій жінці в Німеччині й одній родині в Балтиморі, що прибула сюди з Бразилії.

Протягом минулого року цілий ряд членок нашого Відділу брали участь у різних з'їздах чи нарадах. До найважливіших треба зарахувати участь у XIV. Конвенції СВА наших делегаток пп. О. Калиновської й А. Самутин; у номінаційній комісії місцевого Відділу УККА і в IX. Конгресі УККА — п-ні Раїси Зелинської; в жалобних сходах у пам'ять Голови УНР інж. О. Бойдуника — мгр. Л. Лемішки; в нарадах ІВКА — п-ні А. Стельмах; п-на Оленка Лучишин займалася виготовленням листів у справі Шевченківської марки, на які прийшли дуже прихильні для української справи відповіді.

Впродовж цілого року членки Відділу СВА займались багатьма справами, пов'язаними з різними імпрезами чи нашими внутрішніми сходами. Успіх діяльності СВА та прихильне визнання його цілою місцевою громадою треба завдячувати в дуже великій мірі голові мгр. Лідії Лемішці, яка своїм вкладом праці заслуговує на якнайбільше признання, а також пп. М. Булавці, В. Луців, А. Полішук, А. Стельмах, Р. Зелинській, А. Притулі, О. Калиновській і іншим.

Надія Зінкевич
пресова референтка

САН ФРАНЦІСКО, КАЛІФОРНІЯ

3 діяльності 62 Відділу СВА

Дня 27. листопада 1966 р., в залі української католицької церкви, відбулися ширші сходи членок Відділу з доповіддю голови Відділу п-ні Ярослави Оренчук на тему „40-літній ювілей СВА“, опрацьованої на підставі Ювілейної Книжки XIV. Конвенції СВА. Доповідачка дала перегляд праці СВА від її початків по сьогоднішній день, та вказала на ці ідейні мотиви, що допомогли піонерам жіночого руху витривати у змаганнях до кращого завтра.

Успішною дитячою імпрезою в нашій громаді було теж „Свято Миколая“, що відбулося дня 18. грудня 1966 р., в залі української автокефальної православної церкви. Пані, членки Відділу, приготували для всіх членок і гостей дуже добру і смачну перекуску, та прибрали залю Різдвяною ялинкою.

На програму свята склалися — вірші, колядки, національні танки, сольові виступи на фортепіані й акордеоні та сценічна картина п. н. „Для Небесного Гостя“ укладу Івги Шугай. Цю програму виконали діти обох українських шкіл: при греко-католичеській і православної церквях. Ось такі діти брали участь у програмі: Ліля Вермонт, Івась Кісь, Івась Кочан, Михась Кочан, Віра Кочан, Марта Косович, Ляля Шулежко, Олена Шумило, Наталка Шумило, Гері Шраєр, Семен Шабатура, Женя Назарук, Лідія Пахольук, Оля Черепенко, Давид Такел, Богдан Шабатура і Тоні Пахольук.

Щира подяка належить п. С. Мрозовському, учителеві української школи при гр.-католицькій церкві, за його поміч у підготовці дітей у сценічній картині „Для Небесного Гостя“. Всі діти вив'язалися дуже гарно із своїх ролей. На закінчення програми св. Миколай роздав дітям дарунки від Відділу СВА і батьків.

Співпраця членок Відділу та їх зрозуміння єдності принесли гарний вислід і через це та імпреза була дуже вдалою.

Стефанія Кісь, секретарка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Осіння Дитяча Забава

Забаву влаштував наш Відділ дня 2. жовтня 1966 р. у шкільній аудиторії української католицької школи в Ньюарку, Н. Дж. В залі, прибраній гарними мухоморами, різнобарвними

бальонами та різними фігурами звіринного світу, дівчора знайшла атмосферу, яка захоплювала її та захоплювала до забави. Гри та забави, що їх вели членки, були переплітані різноманітною програмою. Півгодинний фільм-казка „Золота Рибка“ своїм змістом втихомирив розбавлену дівчора, яка з цікавістю дивилася та переживала пригоди хлопчика і його золотої рибки. Після фільму на залі з'явився клявн-паяц (перебрана членка), від якого дівчора не відступала і якій упродовж цілого вечора забавляв її. У забавковій лотерії діти брали живу участь, а виграні забавки та різнобарвні бальончики були предметами їхньої забави. В перервах діти мали нагоду смачно перекусити та помасувати солодким прибуфеті, що ним зайнялися та приготували членки Відділу.

Найцікавішою постаттю та атракцією цього вечора був світової слави магік, що своїми надзвичайними та неймовірними штуками та трюками захопив не лиш дітей, але й усіх присутніх.

Кількагодинний час забави проминув скоро й весело, у гаморі розбавленої дівчора.

Нам приємно ствердити, що праця, яку вложили членки, влаштуваючи цю імпрезу, увінчалася успіхом, а місцева дівчора мала змогу весело провести час у приємній українській атмосфері.

Л. Л., прес. реф.

КЕРКГОНСОН, Н. Я.

Ялинка 89 Відділу СВА

Дня 22. січня ц. р. наш Відділ улаштував у приміщенні „Союзівки“ Ялинку. Наш Відділ невеликий і ця імпреза пройшла в родинній, дружній атмосфері. Започаткував її наш парох о. Любомир Гузар спільною молитвою і благословенням просфори. Відтак голова Відділу п-ні Оксана Ленець привітала присутніх коротким словом. Смачний обід був закінчений заходами пань. Велику приємність справили нам наші діти-пластуни, що під проводом своєї невтомної опікунки, пл. сен. п-ні Дарії Хухри приготували малу програму — деклямації і колядки. На закінчення Ялинки о. Л. Гузар побажав нашому Відділові витривалости й охоти до дальшої праці.

Оксана Ленець
пресова референтка

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 6, ст. 1 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Підгаєччини, Зах. Україна